

ISLAM

INTELLEKTUELL INTRODUKTION

FÖRFATTARE: AHMAD ABDEL-GHANI

ÖVERSATT OCH NÅGOT OMARBETAD AV:
SAYED JALABI

الإسلام
رسالة محمد ﷺ

Innehållsförteckning

1. EUROPA OCH ATEISM.....	1
2. VÄST OCH ISLAM.....	4
3. MUSLIMERNA OCH ISLAM.....	10
4. DEN SANNA LIVSÅSKÅDNINGEN.....	14
5. SINNESUPPFATTANDETS ABSOLUTHET OCH SAKERNAS EXISTENS.....	17
6. MÖJLIGHETERNA FÖR UNIVERSUMS URSPRUNG.....	21
7. SKAPARENS EXISTENS.....	23
7.1 UNIVERSUMS BEROENDE.....	23
7.2 MÖJLIGHETERNA FÖR SKAPARENS URSPRUNG.....	27
7.3 NATURENS BEROENDE.....	28
7.4 MATERIENS BEROENDE.....	29
7.5 HUR MÅNGA SKAPARE?.....	31
8. BEHOVET AV BUDBÄRARE.....	33
9. KORANEN.....	44
9.1 ATT UPPFATTA DEN MIRAKULÖSA KORANEN.....	48
9.2 EN NOGGRANN UNDERSÖKNING AV ARGUMENTEN OM KORANENS URSPRUNG.....	54
9.3 ISLAM JÄMFÖRD MED ANDRA IDEOLOGIER.....	62
10. SLUTSATSEN.....	64
11. UNIVERSALITETEN AV DEN ISLAMISKA IDEOLOGIN.....	65
11.1 DEN ISLAMISKA LIVSÅSKÅDNINGEN.....	65
11.2 DEN ISLAMISKA LAGSTIFTNINGEN.....	68
11.3 ISLAMIS DYNAMIK.....	72
12. ISLAMIS UPPFATTNING OM STAT OCH SAMHÄLLE.....	75
12.1 DEFINITIONEN AV ISLAM.....	75
12.2 ISLAMIS UPPFATTNING OM SAMHÄLLET.....	76
12.3 SAMHÄLLSIDEALEN I ISLAM.....	77
12.4 ISLAMIS UPPFATTNING OM LYCKA.....	77
12.5 ISLAMIS UPPFATTNING OM HANDLINGARNAS MÅTTSTOCK.....	78
13. DET EKONOMISKA SYSTEMET I ISLAM.....	79
13.1 ISLAMIS SYN PÅ DET EKONOMISKA PROBLEMET.....	79
13.2 EGENDOMSTYPERNA I ISLAM.....	80
13.3 INGEN SKATT!.....	81
13.4 STATSVALUTAN.....	81
13.5 FINANSPOLITIKEN.....	82
14. DET SOCIALA SYSTEMET I ISLAM.....	83
14.1 FÖRHÅLLET MELLAN MANNEN OCH KVINNAN.....	83
15. UTBILDNINGSPOLITIKEN.....	85
16. UTRIKESPOLITIKEN.....	86
17. STYRELSESYSTEMET I ISLAM.....	87
17.1 DEN ISLAMISKA STATENS UPPBYGGNAD.....	87
17.2 ICKE-MUSLIMERNA I DEN ISLAMISKA STATEN.....	90

1. Europa och ateism

Det är på modet att förneka Guds existens i Europa i dag. Denna nymodighet har gjort människor blinda anhängare till falska idéer istället för självständiga tänkare som med sin egen intellektuella omdömesförmåga kan frigöra och upphöja sig själva över denna flockdjursdrift. Grunden till denna förnekelse av Gud är först och främst det motbjudande förtrycket av människorna i det medeltida Europa. De livegna levde ett eländigt liv i förtryck; icke-traditionella tänkare och filosofer betraktades som kättare och brändes på bål, och vetenskapsmän dömdes till döden av inkquisitionen om de inte tog avstånd från sina upptäckter och dokumenterade fakta om dessa inte stämde överens med religionen (t ex att jorden var rund).

Den religion som hade makten i Europa var kristendomen. Kejsarna, kungarna och adeln missbrukade och utnyttjade folket i samarbete med kyrkan i kristendomens namn. Då kristendomen bara är en andlig religion med en uppsättning moralföreskrifter, är tomrummet stort beträffande lagar för det jordiska livets alla affärer; kristendomen har varken politiskt, ekonomiskt, socialt eller rättsligt system osv. som kan ge svar på, lösningar till och behandlingar av diverse problem i livet. Makthavarna i Europa utnyttjade den i samarbete med kyrkan, där man lärde folk att påven var Guds ställföreträdare på jorden och att kungarna och kejsarna hade rätten att själva lagstifta och styra.

På den tiden spelade feodalismen en stor roll i Europa, där tusentals människor dog varje år i svält och sjukdom. Om det arbetande folket tänkte protestera mot de oerhörda orättvisor som begicks mot dem, skyndade sig kyrkan, som dittills varit den största feodalherren för miljoner av livegna som arbetade på dess marker, att bedöva folket med Bibeln och säga: ”Om någon slår dig på högra kinden, så vänd den andra kinden till” och ”Om

någon vill ta din livklädnad, så låt honom få din mantel också”. Feodalismens slavar, de livegna, måste alltså vända sina feodalherrar, kyrkan, adeln, kejsarna och kungarna ”den andra kinden till” och ge dem ”manteln” utan att protestera. Detta ledde till en deterministisk och fatalistisk ödestro; människorna trodde helt enkelt att Gud hade gett varje människa en bestämd plats och en bestämd funktion i samhället, som hon inte skulle försöka att bryta sig ut ur. Detta ledde oundvikligen till ett legitimerande av feodalherrarnas, kejsarnas, kungarnas och prästerskapets ställning och förtryck.

Prästerskapet bedövade människor och försökte avleda deras uppmärksamhet från revolutionens väg genom att dela ut en drog: löftet om evigt liv och ett evigt paradiset till dem som uthärdade orättvisorna i denna värld. Förtrycket fullbordades, då man också i den andliga delen av livet skulle vara styrd och blint följa efter; allt detta enligt den bibliska läran: ”Ge kejsaren det som tillhör kejsaren, och Gud (dvs. påven/kyrkan) det som tillhör Gud”. Om kyrkans löfte om evigt liv och paradiset inte bet på folket, skulle den gripa till hot; exempelvis att den som inte lydde sin feodalherre inte lydde Gud, kyrkan och prästerskapet. När varken löften eller hot hjälpte, användes makten och de upproriska bestraffades för sin olydnad gentemot Gud och religionen. På så sätt försökte maktens folk upprätthålla ett förtryckande och orättvist, statistiskt samhälle.

Hatet och misstron mot religionen och maktens människor, som levde i utsvävningar och lyx, ökade dock. Efter flera århundraden av förtryck revolterade äntligen folk mot den teokratiska staten. En rad filosofer och tänkare, som framträdde under de diktatoriska, teokratiska staternas sista tid, stödde avskaffandet av religionens existens och inflytande över livet och staten för att bekämpa förtrycket. Några gick så långt att de förnekade Guds existens. Det slutade med en kompromiss mellan prästerskapets teokrati och gudsförnekarna som ville avskaffa religionen helt och

hållet. Religionen avskildes från livet och staten: idén om sekularism tog form. Religionen erkändes nu bara som något som berörde den enskilda individen. Människan fick välja att tro eller låta bli, och kompromissen tog inte ställning för vare sig Guds existens eller Guds icke-existens, utan hävdade att det var människan som skulle vara källan till lagstiftning. Kompromissen satte samtidigt stopp för en lång period av mördande av annorlunda tänkande. Grunden för tro- och yttrandefriheten var därmed fastlagd. Man formulerade och grundlade nu, som ersättning för teokrati, en ideologi: kapitalism (känd i väst som liberalism) som byggde på sekularism, med kompromiss som grundtanke. Den nya samhällseliten bestod huvudsakligen av filosofer och tänkare som lutade åt idén om teokratins avskaffande och gudsförnekelsen, vilket snart skulle sätta sin prägel på Europa i vetenskapens namn.

Då kristendomen hade förlorat sin politiska makt i Europa, började dess tillbakagång. Människorna började nu bli alltmer icke-religiösa/ateistiska. Filosofer och tänkare förklarade Gud död, och Karl Marx stämplade religionen som ”ett opium för folket”. Sådana och liknande ateistiska förklaringar var reaktioner på teokratien och dess tillämpning, men de är trångsynta och ytterst felaktiga då man inte kan på ett generaliserande sätt tillämpa sin europeiska erfarenhet av kristendomen på världens alla religioner och tros läror så att dessa förkastas. Likaså kan man inte på ett generaliserande sätt tillämpa Europas historiska problem och lösningar på resten av världen så att de lösningsmodellerna blir universella, då de är lösningar till europeiska, och inte universella och globala problem; låt vara att de är mänskliga (dvs. bristfälliga) lösningar. Idéer (såsom evolutionsteorin som åsidosätter Guds inflytande på det jordiska livet, materialismen som gör materien och inte Skaparen till den eviga existensen, och kaosteorins Big Bang som reducerar universums plötsliga uppkomst till en tillfällighet) såg dagens ljus och fick vind i seglen; ateismens vågor sköljde över Europa.

2. Väst och Islam

Den tid vi lever i är en fortsättning av de tiderna. Européerna och hela den västerländska världen har funnit sig till rätta med en starkt, ateistiskt präglad sekularism som västvärlden, med sin politiska, ekonomiska och kulturella kolonisering av världen, är fast besluten att globalisera. Varje initiativ till annan livsåskådning, annan livsstil eller annat levnadssätt som har potential att hota den nya världsordningen, bekämpas i dag på det våldsammaste sätt och med alla till buds stående medel: från förvanskning, hets och fiendebilder till integration, assimilation, krig, tortyr, förtryck, mord, m.m.

Det måste till en ideologi, dvs. en livsåskådning med ett tillhörande system, för att skapa utveckling och framsteg för människan i alla livets aspekter; något en religion inte är lämpad för, då religioner enbart är andliga och vänder sig till individen. Därför utgör ingen religion något hot mot kapitalismens världsordning och världsherradöme i dag. Nu, med Sovjetunionens sammanbrott och den kommunistiska ideologins internationella och globala fall, är det bara Islam, som den ideologi den är, som utgör ett livsfarligt hot mot kapitalismens internationella och globala dominans och existens. Västs artilleri är därför riktat mot Islam och muslimerna, överallt i världen.

I dag existerar Islam på ett globalt plan i form av muslimernas närvaro världen över, men Islam saknar en internationell närvaro i form av en ideologisk, islamisk stat, som oundvikligen kommer att bli den västerländska kulturens och de kapitalistiska staternas huvudfiende. Därför utmynnar västs ansträngningar i att avlägsna Islams globala närvaro genom att få muslimerna att avfalla från Islam och bli sekulariserade under kapitalismen, så att Islam aldrig reser sig åter internationellt.

Utöver västs ideologiska fälttåg mot Islam och muslimerna finns också en inrotad, historisk avsky mot och rädsla för Islam, till följd av den historiska kampen mellan Islam och väst, när Islam stod utanför Europas portar erbjudande den islamiska ideologin. Med anledning av detta historiska hat till Islam, har filosofer och tänkare inte sökt Islam som alternativ till Europas teokrati. Islam blev dessutom stämplad som religion liksom kristendomen.

Islam hade stor inverkan på folk, vart den än kom. I de områden i Europa som inte hade nåtts av Islams budskap, censurerade och förvrängde man den sanna bilden av Islam. Man önskade därmed att förhindra masskonverteringen till Islam, som man såg i de områden i Afrika, Asien och Europa där Islam hade fått inflytande. Redan omkring år 1100 förklarades Islam som kristendomens och Europas fiende nummer ett. De kristna betraktade muslimerna och Islam som den negativa spegelbilden av sig själva och kristendomen som per definition var sanningen. Islam anklagades för diverse saker, bl.a. tvångskonvertering. Jihad tolkades som ett påbud om att sprida Islam med svärdet, medan kristendomen, påstods det, spreds genom övertalning. Kristna var därför i sin goda rätt att ta till vapen mot Islam. Härifrån kom kristna termer som ”rättvist krig” och ”heligt krig”, som innebär rätten att döda någon av annan tro, icke-troende, om han/hon inte konverterar till kristendomen. ”Heligt krig” har inget med den islamiska termen jihad att göra, något man kan se när man studerar den islamiska statens historia, rätt och lagstiftningskällor. Koranen fastslår i kapitel 2 vers 256: ”Inget tvång i tron, dvs. ingen får tvingas till att tro på Islam. Jihad är ett påbud om att sprida Islam för att Allahs ord ska bli rådande över hela världen, genom att avlägsna alla materiella hinder i form av arméer som hindrar Islams budskap från att nå ut till mänskligheten.

Efter europeisk kontakt med den islamiska världen började allt fler att se frukterna av ett annat livssystem (Islam) i makten, som inte förtryckte människorna oavsett trosbekännelse. Judar och

kristna hade, förutom vissa specialregler, samma medborgarrättigheter som muslimerna, inklusive kalifatets fulla beskydd. Kristna sekter som föredrog livet under kalifatet och som hade tvister med påvedömet's katolicism, stod på muslimernas sida under korstågen. Dessa enligt påven icke-troende kristna skulle avrättas om de inte konverterade till den ”rena” katolicismen.

Islam och kalifatet nådde redan i början av 700-talet Spanien (Andalusien) och Frankrike; Sydeuropa kom senare under islamiskt inflytande. Konstantinopel (Istanbul), som var Östromerska rikets huvudstad, föll 1453, Belgrad 1522, och 1529 stod muslimerna vid Wiens portar. I Östeuropa nådde muslimerna Polen och Moskva. Panik och rädsla grep hela det kristna Europa av fruktan för att Islam skulle erövra resten av Europa. Fiendebilderna växte och en ström av *Türkenbüchlein*, som var pamfletter om och mot Islam och muslimerna (som kallades turkarna), gavs ut av såväl protestanter som katoliker för att hålla Europa enat mot den gemensamma fienden: Islam. Vissa minoriteter i Europa förföljdes och förtrycktes för att de tyckte att det var betydligt bättre att leva under Islams herradöme. Det var sådana åsikter som *Türkenbüchlein* skulle bekämpa. Reformatorn Martin Luther låg själv bakom spridningen av fiendebilder genom de s.k. *Türkenbüchlein*; Islam och muslimerna framställdes som barbariska. Allt detta för att säkra kristendomens överlevnad och för att skrämman människor bort från Islam, precis som man gör i dag för att säkra kapitalismens överlevnad. Man censurerar genom medierna den sanna förståelsen och den rena bilden av Islam, och framställer sig själv i den bild man önskar att indoktrinera och bedöva befolkningen med.

På få århundraden hade Islam nått från Marocko i väst till Sydostasien i öst. Den islamiska staten hade på nästan ett ögonblick blivit dåtidens dittills största supermakt med miljoner och åter miljoner av troende muslimer. Människor konverterade i

enorma mängder till Islam då Islam hade makten, dvs. när Islam var fullt tillämpad i en stat där man helt ocensurerat kunde se Islams sanna och rätta budskap, rättvisa, innehåll, frukter och autenticitet. En av Islams största makalösa segrar bestod i att förena en värld av raser och folkslag i det islamiska samfundet (*ummah*), som i flera århundraden och på alla områden var den mest utvecklade och högststående bland världens alla nationer. Likaså var Islams stat, kalifatet (det islamiska styrelseskicket), den ledande, den förnämsta och den starkaste staten i hela världen under över tolv århundraden, något vars motsvarighet världen aldrig hade fått se. Det islamiska samfundets och kalifatets framgång är tecken på att Islam vänder sig till och stämmer överens med människonaturen och grundas på intellektet.

Denna framgång varade inte till följd av muslimernas eget försummande av den islamiska ideologin. Då muslimerna försummade det arabiska språket, som är Islams uppenbarelse språk, drabbades de av ett underutvecklat och degraderande tillstånd, eftersom arabiska är källan till förståelsen av Islam, och förståelsen av Islam är garantin för korrekt tillämpning av den. Därför var det islamiska livet med alla sina framgångar under kalifatet hotade. Muslimerna hade redan börjat gräva sin egen grav och plattformen för förfallet var grundlagd. Det var uteslutande en tidsfråga innan degraderingen och förfallet var ett faktum. Resultatet ser vi i dag när den islamiska staten tillhör det förflutna och muslimerna lever det uslaste av liv på jorden.

Väst bidrog före kalifatets fall till att fördunkla och förvärpa situationen för muslimerna genom spridning av västerländsk kultur. Missionärer togs i humanitetens namn ned till den islamiska staten och de islamiska landområdena och började studera och samla information om den Islamiska staten samt bilda hemliga sällskap som propagerade för västerländsk kultur. Dessa skulle senare så fröet till nationalismen bland muslimerna och

därigenom försvaga och splittra dem ytterligare, vilket underlättade de västerländska imperialisternas ockupation av den Islamiska världen. På samma sätt som heliga krig mot Islam och muslimer legitimerades, rättfärdigades det europeiska, koloniala herradömet i den islamiska världen av orientalistiken eftersom man menade att Islam var en våldsam och underutvecklad religion, som fördunklade de stackars muslimernas sinnen till den grad att de inte längre kunde se vad som låg i deras intresse av framgångar, mänskliga rättigheter och europeisk kultur.

Väst hade kommit fram till att muslimernas styrka låg i den rätta förståelsen av Islam. Därför var det nödvändigt att djuprota och koncentrera hos muslimerna en förståelse som låg väldigt långt borta från Islams väsen. Napoleon och den engelske premiärministern uttryckte att det enda sättet för att kunna dominera över muslimerna var att avlägsna Koranen (dvs. dess sanna förståelse av Islam) från muslimernas sinnen. Då de västerländska staterna koloniserade delar av den islamiska världen, tog de över utbildningsväsendet och kontrollerade utbildningspolitiken. Därmed såg de till att generationer av muslimer blev undervisade en västerländskt styrd tolkning av Islam som var genomsyrad av västerländska idéer, lagar och värderingar, där Islam och politik var två oförenliga dimensioner. Islam var en religion som de andliga och individuella aspekterna var knutna till, och den islamiska världen behövde de västerländska lagarna och systemen för att nå framgång och utveckling. Just det faktum att väst hade genom religionens åtskiljande från livet och staten uppnått framgång och utveckling, och att muslimerna var underutvecklade, användes som bevis för att muslimernas utveckling och väg framåt också skulle ha sekularism som grund. Den västerländska personligheten, kulturen, historien, miljön och de västerländska uppfattningarna och de västerländska staternas byggstenar blev den nya källan till att fylla muslimernas huvud med. Inte nog med det; imperialismens grymma ansikte förvrängdes till att bli betraktat

som en hjälpande hand och en stark förebild som inte kunde undvaras. Islam förvrängdes i muslimernas sinnen så att den aldrig mer skulle utgöra något hot för väst. Kvar fanns ett fallfärdigt och sjukt kalifat vars tillintetgörande bara försenades pga. imperialisternas inbördes stridigheter om vem som skulle få vad i den islamiska världen.

Tillintetgörandet av den islamiska staten efter det första världskriget var västs bergfasta ledstjärna, eftersom ingen kunde (eller kan) stå emot en stat som tillämpar Islam fullt ut, och vars befolkning har Islam djuprotad i hjärtat och, intellektuellt, i sinnet, då detta skapar bergfast övertygelse och oövervinnelig styrka. En sådan stat kommer att bli världens supermakt nummer ett på nolltid, som den var en gång i tiden vid Islams början, vilket väst medger. Att tillintetgörandet av kalifatet var västs egentliga motiv framgår av västs politik för den islamiska världen, Islam och muslimerna. Storbritannien var den stat som riktade det sista slaget mot kalifatet. Följande uttalanden, för att nämna några, avslöjar västs förakt för och planer mot kalifatet, Islam och muslimerna:

Efter Lausanne-avtalet den 24 juli 1924, meddelar Lord Curzon, den brittiske utrikesministern, i underhuset: ”Situationen är nu således den att Turkiet är dött och aldrig kommer mer att återuppstå. Vi har förstört dess moraliska styrka: kalifatet och Islam.”

Före andra världskriget vände sig den brittiske utrikesministern i ett kort meddelande till den brittiske premiärministern: ”Vi ska göra slut på allt som kan få någon islamisk enighet att åter finnas bland muslimernas söner. Eftersom vi redan har haft framgång med att tillintetgöra kalifatet, måste vi vara säkra på att det aldrig mer kommer att uppstå någon enighet bland muslimerna, även om det skulle vara intellektuell eller kulturell.”

3. Muslimerna och Islam

I dag, flera decennier efter kalifatets tillintetgörande 1924, har muslimerna börjat vakna och bli medvetna om Islams realitet. Pga. västs indoktrinering har många muslimer lidit av okunnighet och västerländskt tänkesätt; de har kommit att betrakta Islam som en andlig religion och har praktiserat och följt de västerländska, kapitalistiska idéerna och systemen istället. I dag är det däremot en växande övertygelse, tillit och anknytning till Islam, en strävan efter praktiseringen av Islams lagar samt upprättandet av den islamiska staten som är muslimernas och världens räddning från stater med människoskapade system.

Muslimerna har gång på gång blivit allvarligt sårade, kränkta och bedrövade. Först tillintetgörs deras islamiska stat av väst, så att de islamiska landområdena blev uppdelade till Sudan, Egypten, Marocko, Iran, Irak, Syrien, Saudiarabien, Libanon, Algeriet, Turkiet, osv. Västs ockupation är nu inte längre militär, utan kulturell, politisk och ekonomisk genom sin marionettsamling av anti-islamiska, pro-västerländska ledare i den islamiska världen, vilka styr med västerländska idéer, grundlagar och system. Väst djuprotade och efterlämnade dessa innan man drog tillbaka sina arméer, för att på så sätt kunna bevara sina intressen, som huvudsakligen var att trycka ned Islam och att utnyttja dessa länders naturresurser, som var och är den billigaste lösningen för väst.

Därefter etablerades den judiska staten, Israel, i den islamiska statens hjärta. Hundratusentals muslimer flydde, andra mejades ner. De kvarvarande förtrycktes och förtrycks fortfarande i dag av den diktatoriska israeliska ockupationsmakten. Israel är för muslimerna en kniv, stucken i hjärtat, och som dessutom har delat den islamiska världen i två delar, då Israel sträcker sig från Medelhavet till Röda havet. Därefter har man inlett en klappjakt

på muslimer världen över; muslimer blev dödade, våldtagna, förödmjukade, förtryckta, hotade, förföljda, fördrivna, torterade, lemlästade, fångslade eller fräntagna egendom etc., som i Kashmir, Palestina, Bosnien, Kosovo, Tjetjenien, Kina, Somalia, Azerbajdzjan etc. Listan kan göras mycket längre. Ja, även i de så kallade islamiska staterna, där muslimerna utgör majoriteten av befolkningen, lever de i ett helvete; staterna är präglade av korruption, upplösning, mutor, fattigdom, arbetslöshet, svågerpolitik, tortyr i fångelserna m.m.

Dessa är bland de viktigaste orsakerna till att muslimerna har börjat vakna och söka lösningen i Islam, som de i förväg var övertygade om men hade försummat. Nu har den Islamiska vågen rest sig och folk vill ut ur det eländiga tillståndet som de lever i. De är övertygade om att det har sin grund i avsaknaden av en stat som skyddar och tillämpar hela Islam, vilket gör återupprättandet av kalifatet till muslimernas livsviktiga sak.

Hetsen mot Islam har därför växt våldsamt i takt med att muslimerna återvänder till den. Väst fruktar Islams återkomst. Kampen tilltar mot Islam och muslimerna, som man ibland kallar fanatiker eftersom de önskar en islamisk stat. Väst upprättar stater som Iran, Saudiarabien, Pakistan, Afghanistan och Sudan och kallar dem islamiska för att bedöva och förlama muslimerna, och säger till dem: ”Nu har ni vad ni har önskat er: en islamisk stat!” Verkligheten är att dessa stater inte är islamiska, eftersom de bara har infört och genomfört vissa islamiska lagar: männen har skägg och kvinnorna bär slöja. Dessa stater är, liksom alla andra stater med huvudsakligen muslimsk befolkning, inget annat än marionettstater åt väst. På så sätt skapar dessutom väst en avskyvärd bild av Islam som en terroristisk och barbarisk religion för att få icke-muslimer i hela världen att avsky Islam och hålla sig undan den. Fiendebilden återigen! Väst är skrämmd av den ökande konverteringen till Islam bland sin egen befolkning, vilket gör att

den tar sådana dramatiska och drastiska steg. ”Islam får aldrig komma tillbaka”, förklaras direkt och indirekt.

Trots den fortsatta hetsen mot Islam sedan flera hundra år, har muslimerna aldrig lämnat Islam och deras antal ökar stadigt genom större födelsetal och många konverteringar trots barnbegränsningspolitiken och all hets. Muslimernas antal uppgår i dag till 1,2 miljarder människor. Vad är det som gör att muslimerna håller fast vid Islam, och i synnerhet att fler icke-muslimer, bland dem också många intellektuella, konverterar till Islam? Låt oss titta på det västerländska samhällets ”frukter”.

Samhället är härjat av en ständig kamp mot enorm alkoholkonsumtion som ligger bakom många olyckor och mycket våld, vandalism, korruption, fattigdom, svindleri, bedrägerier, självmord, mord, incest, tillfälliga homosexuella förhållanden, våldtäkt, drogmissbruk, könssjukdomar, stöld, psykologiska komplex, sextrakasserier, barnsex, etc. Ännu ett bevis för att människan inte kan lagstifta rätt! Väst kan till slut inte arbeta effektivt för att avlägsna dessa katastrofer. Det är därför inte underligt att folk flyr från denna smittohärdskultur och söker ett annat alternativ. Det har skapat ett enormt tomrum hos människorna, och de vänder sig till allt annat än det oacceptabla och inhumana kapitalistiska systemet.

Efter kommunismens fall och därmed beviset för dess oduglighet, finns nu bara två ideologier kvar: kapitalism och Islam. Oavsett vilken religion man väljer, ska den, säger väst, ha en uteslutande andlig och individuell karaktär, och den ska inte ha ett fullständigt livssystem som ska vara det enda man ska rätta sig efter. Den ska inte heller kunna ge praktiska lösningar, svar och lösningar rörande alla livsaffärer. Den ska dessutom sakna politiskt system, ekonomiskt och socialt system, rätts- och straffsystem. Kristendom, judendom och alla andra religioner saknar alla dessa, vilket gör det nödvändigt för religionsanhängare att adoptera en ideologi (kapitalism exempelvis) som löper parallellt med

religionens andliga (dvs. icke-världsliga) aspekt och införa världsliga lagar i en stat.

Man kan alltså aldrig upprätta en stat eller ett samhälle på ren kristendom eller judendom, eftersom dessa är bristfälliga. Islam är däremot den enda livsåskådningen som har en både andlig och politisk sida, och som kan praktiseras fullt ut utan något främmande inslag som kan skapa kaos. Därför är det ingen motsägelse eller skillnad i Islam mellan det andliga och det jordiska, då båda har samma upphov: Skaparen. Därför är det felaktigt att använda ordet religion i västerländsk mening om Islam, eftersom religion inte omfattar ett livs- och samhällssystem samt att den är, i den västerländska begreppsvärlden, något som inte grundar sig på förnuft, utan vidskeplighet. Islam har däremot ett livs- och samhällssystem och grundar sig på förståndet.

4. Den sanna livsåskådningen

Det enda man ska använda för att komma fram till den sanna livsåskådningen är inte känslorna, utan intellektet. Anledningen är att känslor är subjektiva och kan leda människan till exempelvis dyrkan av avgudar som är byggda och formade av människor, och som varken skapar, rör sig, skyddar sig (om någon vill välta omkull eller tillintetgöra dem) eller bönhör (om någon ber till dem om något).

Känslor är också anledningen till att man har kommit med en rad obekräftade påståenden/teorier som kaosteorin och evolutionsteorin, endast i syfte att förneka Skaparens existens eller att sysselsätta människan med att fundera över den existerande materien, utan att för den skull beröra den fundamentala frågan: Vem ligger bakom och har skapat materien? Utgångspunkten är alltså att man felaktigt, obekräftat, trångsynt och sanningsavvisande antar att det inte existerar någon skapare och att materia alltid har existerat eller har uppstått ur tomma intet utan någon som helst orsak.

Man försöker ständigt att hålla existensen av en skapare utanför bilden. Några vill kanske påstå att det finns en skapare som har skapat allt, men som sedan har låtit sin skapelse sköta sig själv, oavsett om denna skapelse är materia, som har utvecklat sig själv, eller levande väsen, människor, som denna skapare inte har gett några riktlinjer att följa. Högmod och blint efterföljande av den omgivande miljön är bland de främsta anledningarna till denna förnekelse av en skapares existens eller rätt till inflytande.

Känslor är ingen referens för att kunna bekräfta eller avfärda hur sant något är. Detta beror på att de flesta människorna känner att deras övertygelser är sanna och att alla andra människors övertygelser är felaktiga. Den islamiska övertygelsen och den

ateistiska övertygelsen kan inte vara sanna samtidigt, eftersom den ena erkänner skaparens existens medan den andra förnekar den. Skaparen kan inte både existera och icke-existera samtidigt, eftersom skaparen antingen existerar eller inte existerar, precis som att solen antingen existerar eller inte existerar. Den islamiska livsåskådningen, kristendomen och judendomen kan inte alla vara sanna samtidigt pga. de enorma, fundamentala skillnaderna mellan dem. Den islamiska ideologin, kapitalismen och kommunismen står alla i ett motsatsförhållande till varandra: hur kan man då säga att alla tre är sanningar? Relativism i frågan om sakernas existens kan inte heller accepteras, eftersom bara den ena av de två åsikterna kan vara sann. Därför är man förpliktad att använda förståndet, och bara förståndet, om man vill komma fram till den sanna livsåskådningen.

En livsåskådning besvarar mänsklighetens största och mest fundamentala frågor om existensens ursprung, livets mening och vad som händer efter döden. Varje människa, grupp och samhälle ordnar sin tillvaro och sitt liv beroende på svaret. Grundfrågorna är

1. Varifrån kommer jag, dvs. vem har skapat mig?
2. Varför är jag här, dvs. vad är meningen med livet?
3. Vart är jag på väg, dvs. vad händer efter döden?

Det korrekta svaret på dessa frågor är den sanna livsåskådningen. Den första och mest grundläggande delen i denna undersökning är frågan om huruvida en skapare existerar!

I det följande inleds en undersökning steg för steg på spaning efter den sanna livsåskådningen, utan att lägga fram teorier och påståenden som inte kan bevisas intellektuellt eller rationellt. Vi är alltså inte intresserade av fina teorier, även om de är vetenskapliga och verkar med stor sannolikhet vara riktiga i dag, eftersom de kan vara felaktiga i morgon. Vi är enbart intresserade av absoluta

fakta, dvs. något som två förståndsutrustade människor aldrig har betvivlat eller någonsin kommer att betvivla eller vara oense om, såsom solens eller månens existens.

5. Sinnesuppfattandets absolutitet och sakernas existens

Sakernas existens kan bekräftas på ett absolut sätt genom det intellektuella omdömet. Talar vi om sakernas existens, är det intellektuella omdömet absolut och därmed sant (i de fall där man genom sinnen kan bekräfta sakernas existens).

Förvirring pga. stunder av ”sinnesbedrägeri” har resulterat i den slutsatsen att man inte kan lita på sina sinnen och att man därmed, allt till trots, inte kan vara hundraprocentigt säker i sin bekräftelse av sakernas existens. Sinnesuppfattandet (uppfattandet med sinnen) sker genom våra fem sinnesorgan när en bild av verkligheten överförs till hjärnan. Inga fenomen som exempelvis hägringar, hallucinationer eller illusionspåståenden är bevis för att kunna betvivla att man kan bekräfta på ett absolut sätt genom sinnen realitetens eller sakernas existens.

Ser man på en penna i ett glas vatten, kommer pennan att se ut som om den är bruten, utan att vara det. I denna situation finns inget sinnesbedrägeri, för sådana är naturlagarna för vatten och vattnets egenskaper. Saker ser ut på ett visst sätt i bestämda situationer, och sinnesorganen bara överför denna bild till hjärnan. Det är inget tal här om att sinnen förvränger verkligheten. Det är samma sak med hägringar och synvillor, där luftens egenskaper får till stånd speglingar av i förväg förnimbara objekt eller får verkligheten att se ut på ett bestämt sätt. Det är dessutom i dessa två fall inte tal om sakernas existens, utan om sakernas natur och egenskaper. När det gäller sakernas natur och egenskaper kan det intellektuella omdömet vara felaktigt eller tvivelaktigt som en följd av flera faktorer, inklusive sinnen pga. deras begränsade förmågor. Ett exempel på detta är att vårt synsinne inte kan uppfatta atomerna i ett bord och deras rörelser trots att verkligheten (bordet) ser ut att vara stillastående. Detta

exempel kan användas för att bekräfta att man genom sinnena inte kan bekräfta alla sakernas egenskaper på ett absolut sätt, men ingen tvivlar på att sakerna (t ex bordet) existerar, trots sinnenas begränsade förmågor.

Hallucinationer är en upplevelse av sinnesintryck utan att det finns en reell, yttre sinnesstimulation. Hallucinationer uppstår vid en påverkan av hjärnan till följd av vissa sjukdomar, användande av berusande ämnen mm. Detta är heller inget bevis för att man genom sinnena inte kan bekräfta sakernas existens på ett absolut sätt, eftersom man för det första inte kan använda en människa som befinner sig i en mentalt och hälsomässigt onormal situation som bevis, då alla världens människor befinner sig i en normal situation och inte upplever fenomenet. Dessutom är det inte sinnena i sig som det är något problem med, eftersom de bara är nerver som överför impulserna från verkligheten till hjärnan. Problemet ligger i hjärnans tolkning av den överförda verkligheten. Frågan är för det tredje hur en utomstående person eller den person som upplevde hallucinationen kunde, efter det att påverkan upphört, bekräfta att det rörde sig om en hallucination och inte en verklighet? Det gjorde man ju med samma sinnens hjälp! Hur kan man då använda sinnena som ett absolut bevis för att sinnena inte kan bekräfta existensen av verkligheten/sakerna på ett absolut sätt? En ren motsägelse!

Andra har kommit med påståendet att allt är en illusion, dvs. att vi lever i en föreställningsvärld där vi inbillar oss att allt runt omkring oss existerar; vi kan m.a.o. inte ens vara säkra på att något överhuvudtaget existerar, och att vi därmed inte kan lita på våra sinnen. Detta påstående är också falskt, eftersom det är en mental inbillning av alltings icke-existens. Så länge man har känslor och kan uppfatta smärta, hunger, törst, ångest, trötthet, lystnad, svaghet, styrka, bekymmer, behov etc., måste något existera; hur kan man annars känna något om man inte existerar? Att man inbillar och föreställer sig något eller kan överväga denna

fråga betyder att man tänker. Tänker man, existerar man! Hur kan man annars föreställa sig att allt är en illusion om man inte ens existerar?

Slutsatsen är därför att man kan bekräfta existensen av sakerna på ett absolut sätt genom sinnena. Bekräftelsen är antingen att verkligheten existerar, om den kan sinnesuppfattas, eller att den inte existerar, om inget sinnesuppfattande kan ske.

Människans förstånd har två förnimbara sinnesuppfattandesfärer: Verkligheten, dvs. existensen av något såsom ett djur, en sten, en växt, en människa, en planet, en stjärna osv. som är direkt förnimbar.

Sinnesspår som leder till bekräftelsen av en verklighet som inte är direkt förnimbar men vars existens man kan lägga märke till och bekräfta genom en annan verklighet som är direkt förnimbar (fotspår på stranden exempelvis).

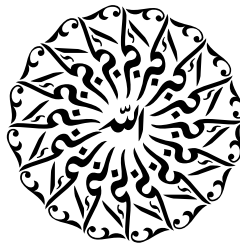
Det är inte nödvändigt att verkligheten ska vara direkt förnimbar för att man ska kunna bekräfta dess existens, så länge man har sinnesspår som leder till själva verkligheten. Tyngdkraften är en verklighet som ingen kan betvivla, även om ingen direkt kan sinnesuppfatta själva tyngdkraften. Vi uppfattar däremot med våra sinnen att allt dras mot jorden och vi har en intellektuell grundregel som säger att varje händelse har en upphovsman (orsaksprincipen). Sammanbinder man denna huvudregel med det faktum att allt dras mot jorden, blir slutsatsen ett intellektuellt omdöme som säger att det existerar en tyngdkraft, trots att vi inte kan sinnesuppfatta den.

Detsamma gäller när vi betraktar ett orkandrabbat område: även om vi inte har uppfattat själva orkanen med sinnena, kan vi sinnesuppfatta den förödelse som orkanen har orsakat (verkligheten). Denna förödelse har inte kommit till på egen hand; något måste ligga bakom den. Därför kan man intellektuellt och

på ett hundra procentigt säkert sätt dra slutsatsen att det har funnits en orkan, även om man inte har sinnesuppfattat den.

Likaså är det när man t ex ser fotspår på en gångstig. Den sinnesuppfattade verkligheten (fotspåren) sammankopplas i en normal hjärna med den intellektuella grundregeln att inget tillkommer av sig självt. Slutsatsen blir ett absolut, intellektuellt omdöme att någon har gått på stigen, även om man inte direkt kan sinnesuppfatta vem som har satt fotspåren.

Om man ska bekräfta existensen av en verklighet på ett absolut sätt, ska verkligheten vara förnimbar, direkt eller indirekt.

6. Möjligheterna för universums ursprung

Om vi tittar på möjligheterna för universums ursprung, har vi följande möjligheter:

1. Universum har en början och har uppstått ur intet av en tillfällighet utan någon orsak.
2. Universum har en början och har skapat sig självt ur intet.
3. Universum har en början och är skapat av en skapare.
4. Universum är evigt.

Endast en av ovanstående möjligheter kan vara riktig.

Den första möjligheten är falsk, eftersom ingenting kan uppstå eller bli till av sig självt. Detta är något som sinnesuppfattandet bekräftar. Om det inte finns något, hur kan det då uppstå på egen hand? Den som påstår något annat, använder sig inte av sin omdömeskraft; ty var är den förnimbara verkligheten som visar att något kan uppstå på egen hand ur intet?

Den som ska utföra en handling måste för det första existera. Handlingen är sedan beroende av tre egenskaper hos handlaren: vilja (till handlandet), förmåga (till handlandet) och vetskap (om hur handlandet ska ske). En som inte vill äta kommer inte att äta hur mycket denna än har förmåga till att och vet hur man ska äta. En som inte kan kinesiska har ingen som helst möjlighet att läsa en kinesisk bok oavsett hur mycket han/hon vill och har fysisk förmåga till. En rullstolsbunden har ingen som helst möjlighet att gå oavsett hur mycket denna än vill och vet hur. Hur kan någon mena att ett ickeexisterande väsen kan inneha dessa tre egenskaper och därigenom lyckas ge upphov till sig själv? Befängdhetens klimax!

Kaosteorin som säger att allt har uppstått lika plötsligt och genom en tillfällighet utan någon orsak, är endast ännu ett påstående som försöker få människor att blunda för en skapares existens. Enligt Big Bang-teorin skulle universums uppkomst vara en tillfällighet där tid och rum fick sin början och uppstod ur intet genom en explosion. Hur kan det vara så att det tomma intet kan explodera? Det finns ju inte! Det är förnimbart att varje händelse är beroende av och kräver en upphovsman. Denna produkt, universum, kräver en producent. Om det inte finns någon, hur kan något då uppstå?

Det är ett förnimbart faktum att ingen ordning kan uppstå ur intet av en tillfällighet, något som mänskligheten har bevittnat och fortfarande bevittnar än i dag. Detta har också stått bekräftat ända sedan historieskrivningens begynnelse medan motsatsen aldrig någonsin har blivit sinnligt bevisat. Att en sådan tillfällighet ska inträffa är därför omöjligt. Kaosteorin är alltså endast ett påstående utan vare sig sinnliga och rationella belägg.

Den andra möjligheten är också falsk, eftersom sakerna då kommer att vara sin egen skapare och skapelse samtidigt! Något som liknar påståendet att man har sett en samtidigt helvit och helsvart häst!

Därför är det bara de två mer realistiska möjligheterna för universums ursprung kvar: antingen är det evigt eller skapat av något annat.

7. Skaparens existens

7.1 Universums beroende

Universum är den största verklighet som vi kan sinnesuppfatta. Universums existens är absolut, eftersom den är sinnlig. Att universum inte är evigt utan är skapat av en skapare är likaså absolut. Detta beror på att universum är beroende och har behov av annat än sig självt, eftersom universum med alla dess element inte kan övergå från ett tillstånd till ett annat utan en främmande faktor. Att universum är beroende av annat än sig självt betyder att något måste ha funnits före universum. Universum är därmed inte evigt. Vore det evigt, dvs. om ingen annan existens fanns före det och universum var den första existensen och alltets ursprung, skulle det inte vara beroende av en främmande faktor, eftersom den i så fall inte skulle finnas.

Nedan följer några exempel:

- Elden, exempelvis, kan inte bränna material som inte är brännbart. Därför är elden beroende av ett visst brännbart material för att kunna bränna, eftersom det självständigt inte kan bränna vad som helst.
- Några syresorter kan fräta sönder en del bestämda ämnen, medan de inte kan fräta sönder en del andra. Därför är de syror beroende av vissa frätbara ämnen för att kunna fräta, eftersom de självständigt inte kan fräta vad som helst.
- Några grundämnen kan reagera med vissa andra grundämnen (t ex väte (H) och syre (O) som kan bilda vatten (H_2O)), men de kan inte reagera med en del andra grundämnen (t ex ädelgaser som helium (He) och neon (Ne)). Därför är dessa grundämnen beroende av för dem reaktionsdugliga

grundämnen, för att kunna reagera, eftersom de självständigt inte kan reagera med vad som helst.

- Livet är beroende av annat än sig självt, t ex vatten, luft och kropp för att kunna existera.
- Människan är beroende av syre, föda etc.

Allt i universum är på samma sätt beroende av främmande faktorer för att kunna övergå från ett tillstånd till ett annat.

Betraktar vi universum som en helhet, ligger universums beroende i att det behöver ett system för att kunna övergå från ett tillstånd till ett annat. Universum består av en samling himlakroppar (planeter, månar och stjärnor etc.). Varje himlakropp följer ett bestämt och fastslaget system (t ex bestämd rotation och bana) som den inte kan förändra eller bryta sig ur. Detta system är antingen en del av himlakroppen, en egenskap hos den eller ett särskilt element som är avskilt från universum och som universum är beroende av som en främmande faktor, för att kunna övergå från ett tillstånd till ett annat. Andra möjligheter finns inte.

Att systemet skulle vara en del av himlakroppen är felaktigt, eftersom himlakroppen följer en bestämd bana som den inte kan bryta sig ur, och banan är en väg som är något annat än den fysiska himlakroppen. Systemet, som styr himlakroppen och som kroppen rör sig enligt, består inte bara av själva rörelsen, utan av himlakroppens rörelse i en bestämd bana. Därför kan inte systemet vara en del av himlakroppen. Dessutom är själva rörelsen inte en del av himlakroppen, utan är himlakroppens ”handling”, och systemet kan därför inte vara en del av himlakroppen.

Att systemet skulle vara en egenskap hos himlakroppen är också felaktigt, eftersom systemet inte bara är himlakroppens rörelse, utan är dess rörelse i en bestämd bana. Frågan handlar inte bara om själva rörelsen, utan rörelsen på ett bestämt och oföränderligt sätt. Det är inte detsamma som att ögon har synen som egenskap, utan är som att synen i ögonen bara kan äga rum på ett bestämt sätt och under bestämda förhållanden. Detsamma gäller när vatten kokar, vilket bara händer under bestämda förhållanden, t ex att det ska vara en bestämd mängd värme innan vatten börjar koka. Poängen här är inte himlakroppens rörelse, ögonens syn eller vattnets kokande; utan är himlakroppens rörelse i en bestämd bana, ögonens syn under bestämda förhållanden och vattnets kokande vid en bestämd mängd värme. Detta tillstånd som är påtvingat himlakroppen, ögonen och vattnet är systemet. Även om rörelsen är en egenskap till himlakroppen, är själva rörelsen på ett bestämt sätt och under bestämda förhållanden och omständigheter inte en egenskap till himlakroppen. Annars är det himlakroppens egenskap att kunna organisera sin egen rörelse, vilket ger himlakroppen möjligheten att organisera och bilda ett annat system. Verkligheten visar oss dock att himlakroppen inte kan sätta upp eller ändra systemet, och är därför underordnat och påtvingat det, eftersom alla himlakroppar följer fasta system, som de inte kan bryta sig ur.

Sålunda är systemet varken en del av eller en egenskap hos himlakroppen, utan är ett annat element än själva himlakroppen. Därför är universum beroende av systemet för att kunna fungera och verka som det gör, och universum kan inte bryta sig ur detta system.

Att ett element i sitt uppträdande är beroende av något annat för att kunna fungera och verka på ett visst sätt, dvs. har blivit pålagt och underordnat ett system, är det underförstått beroende av något annat för att bli till. Kan elementet inte producera systemet, måste något annat ha gjort det, och systemet kan därför inte ha

uppstått på egen hand. Således måste någon annan med skapar-egenskaper ha existerat före elementet, och som har åstadkommit själva elementet och systemet och underordnat elementet systemet; är man beroende av någon annan för att komma till och existera, kan man inte vara evig. Detta andra väsen måste ha existerat dessförinnan. Därmed har man en början och är därför skapad. Hela universum är således inte evigt, eftersom det är beroende av något som har pålagt och underordnat universum fasta system. Universum måste därför vara skapat av en skapare.

Att universum är beroende innebär att det är skapat, eftersom det, i och med att det är beroende, inte har någon förmåga att producera och skapa saker som universum är beroende av. Universum är därför inte en skapare, utan skaparen måste vara något annat än universum och måste vara den som har gjort universum beroende. Eftersom universum inte är skaparen, kan det bara vara en skapelse, eftersom en sak är antingen skapelse eller skapare. Någon tredje möjlighet finns inte, då vi precis har bevisat skapelsehändelsen.

Dessutom kan inte elementet (universum i detta fall), som är beroende av något annat, vara evigt, eftersom det eviga inte är beroende av något, då det eviga har existerat före allt annat, medan ingenting annat har existerat före det eviga. Därför är universum inte evigt, utan är skapat av en skapare.

Då vi har fastställt att universum är skapat, innebär det att allt som finns i universum (t ex människan, livet, djuren, växterna) också är skapat.

7.2 Möjligheterna för Skaparens ursprung

Denna skapare är antingen

1. tillbliven ur tomma intet,
2. skapad av sig själv,
3. skapad av någon annan eller
4. evig.

Att skaparen ska ha uppstått ur tomma intet eller skapat sig själv är falskt, som vi tidigare har förklarat.

Att skaparen ska vara skapad av en annan är också falskt, eftersom skaparen i det fallet är skapelse; man kan inte vara både skapare och skapelse samtidigt. En skapare är ett väsen som har egenskapen att kunna framställa och skapa något ur intet. En skapelse är något som saknar denna egenskap, annars måste det kunna skapa de saker det är beroende av för att därmed bli oberoende. Man kan alltså inte vara både skapare och skapelse, eftersom de två är varandras motsatser.

Därför är skaparen evig, utan någon början. Listar vi möjligheterna för vem den eviga skaparen kan vara, har vi tre möjligheter:

1. naturen,
2. materia eller
3. Allah.

7.3 Naturens beroende

Man skulle kunna frestas att säga att samlingsen av sakerna i universum och det system som organiserar dessa i en bestämd ordning, kunde fullkomna varandra och därmed vara oberoende tillsammans!

Detta påstående är dock falskt, eftersom sakernas bestämda ordning (t ex att det tar exakt ett år för jorden att rotera ett varv runt solen) inte kommer från bara systemet. Inget system kan ju existera utan de saker som blir föremål för dess ordning.

Den bestämda ordningen kommer på samma sätt inte heller från sakerna, eftersom sakernas existens automatiskt och oundvikligen inte skapar ett system. Sakernas existens får inte sakerna att själva organisera sig själva, utan det är någon utomstående som organiserar dem.

Likaså kommer inte den bestämda ordningen av sakerna (vattnets kokande) från föreningen av sakerna (vattnet) och systemet (koktemperaturen), eftersom sakernas bestämda organisering och uppträdande uteslutande sker enligt ett bestämt tillstånd (en specifik koktemperatur, ett bestämt tryck etc.) som både systemet och sakerna är underordnade. Detta bestämda tillstånd är därför tvingande för systemet och sakerna, och organiseringen sker bara enligt detta bestämda tillstånd.

Då detta bestämda tillstånd inte kommer från vare sig sakerna, systemet eller föreningen av sakerna och systemet, måste det komma från ett främmande element. Därför är naturen, som består av sakerna och systemet som ordnar dessa saker, beroende av något annat än sig själv: ett främmande element.

7.4 Materiens beroende

Kommunisterna påstår att allt som existerar endast är materia som finns i olika former och tillstånd, och att denna materia inte är beroende av något annat än sig själv, eftersom den fullkomnar sig själv. Därmed är den evig.

Detta påstående är falskt, eftersom om man utgår från att alla saker är av samma grundsubstans, nämligen materia, och att materia A är beroende av materia B och att denna i sin tur är beroende av C som är beroende av A, är dessas inbördes beroendeförhållanden bevis för att ingen av dem är evig. Att de olika materielagen fullkomnar varandra och tillgodoser varandras behov sker inte på ett fullständigt sätt, utan sker enligt en bestämd ordning. Fullkommandet kan inte ske utan denna bestämda organisering som är påtvingad materia. Därför är alla materielag beroende av något annat än sig själva, nämligen den som har underkastat materia denna bestämda organisering.

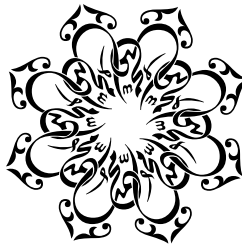
Kommunisterna säger exempelvis att värme och vatten är materia. För att vatten ska koka, använder sig vatten av värme. De påstår alltså att materia inte behöver något annat än materia för att kunna förvandla sig till en annan materief orm.

Verkligheten visar det motsatta: för att vatten ska koka, behöver vatten värme med en viss temperatur, och inte bara värme. Värme är en sak; att värme kan påverka vatten så att det kokar vid en bestämd temperatur är en annan sak. Att värme kan påverka vatten bara vid en bestämd temperatur och att vatten kan påverkas av värme bara vid en bestämd värmemängd, betyder att denna bestämda organisering inte kommer från vattnet, eftersom det annars ska kunna låta sig påverkas som och när det vill. Detsamma gäller för värmen, som annars ska kunna påverka som och när den vill. Denna bestämda ordning och organisering kommer alltså inte från materien. Därför är materia beroende av

den som har fastslagit denna bestämda ordning för alla materielag så att de påverkar varandra eller blir påverkade av varandra. Eftersom materia är beroende av något annat än sig själv, är materia inte evig, eftersom det eviga inte är beroende av någon eller något.

Dessutom har materia inga skaparegenskaper (liv, vilja, kunnande, etc.) och kan därför inte vara evig då det eviga är upphöjt över att ha begränsade förmågor och att vara organiserat enligt en bestämd och fastslagen ordning. Eftersom materia inte är en skapare, har den en början och därmed är en skapelse.

Således är skaparen varken materien eller naturen, utan är Allah (upphöjd vare Han). Oavsett vad vi sinnesuppfattar i denna existens, är det ett spår av och ett bevis för existensen av denna skapare, då allt i denna existens är beroende och därmed inte evigt, utan är skapat. Därför måste en evig skapare, som har skapat denna existens ur intet, finnas.

7.5 Hur många skapare?

Om vi antar att två skapare existerar, har vi följande möjligheter om det uppstår en inbördes oenighet, där den ena önskar ge en kropp liv, medan den andra önskar en livlös kropp, eller om den ena önskar att röra en kropp medan den andra önskar kroppens stillhet:

1. de bägge skaparnas viljor sker,
2. ingen av de två skaparnas viljor sker eller
3. den ena skaparens vilja sker.

Den första möjligheten är utesluten, eftersom en kropp inte kan vara både levande och livlös samtidigt, eller vara i både rörelse och stillhet samtidigt, eftersom det är en motsättning.

Den andra möjligheten kan heller inte stämma då kroppen ska vara i antingen rörelse eller stillhet, eller vara antingen levande eller livlös. Om de dessutom inte kan genomföra sina viljor, är båda två maktlösa och beroende av den som har gett dem dessa egenskaper. Därmed kan de inte vara eviga och skapare, utan är skapelser.

Därför är det bara den enas vilja som kan förverkligas. Den som inte kan få sin vilja genomförd, är maktlös och begränsad i sin förmåga och är beroende för att kunna skapa något. Därmed kan det inte finnas fler än en skapare.

Det andra fallet är om de två alltid är eniga. Det är oacceptabelt att godkänna detta påstående innan man först tittar på möjligheterna. Om den ena inte kan skapa utan att först vara överens med den andra om det, är den första maktlös och beroende, och kan således inte vara skapare. Om den ena kan skapa utan att först vara överens med den andra om det, är den

andra maktlös och svag, eftersom dennas inflytande över den andras skaparförmåga och skapelse kommer att vara begränsad.

Detta kan också formuleras på ett annat sätt. Om de perfekta egenskaperna, såsom allmakt, oberoende och skaparförmåga är fördelade mellan dem 50-50, kan ingen av dem vara evig, då de är beroende av någon som har underkastat dem detta bestämda procentförhållande. Om de båda är hundra procentigt perfekta, finns följande möjligheter: om den ena inte kan tillintetgöra den andra, är den första maktlös och har begränsad förmåga, och är därmed inte evig då den är beroende av någon som har gett den denna begränsade förmåga. Kan den ena däremot tillintetgöra den andra, är denna maktlös och svag.

8. Behovet av budbärare

Den islamiska livsåskådningen (*'aqidah*) är en väldefinierad uppsättning idéer om människan, livet och universum. Denna *'aqidah* behandlar den första och den mest grundläggande idén som leder människan till en specifik väg ifråga om livets affärer. Det är exempelvis nödvändigt att denna *'aqidah* adopteras genom en intellektuell och upplyst undersökning av människans liv. Den ska inte adopteras genom efterhärming eller ytligt tänkande. Den intellektuella adopteringen av denna *'aqidah* garanterar en djuprotad livsåskådning som gör människans liv produktivt och framåtskridande. En väg som människan inte kommer att avvika från.

Tittar man på situationen som det muslimska samfundet (*ummah*) befinner sig i, kommer man dock att upptäcka att den produktivitet och framåtanda, som förväntas av ett helt samfund som adopterar den islamiska *'aqidah*, lyser med sin frånvaro. Dessutom tyder de idéer och tankar som *ummah* har adopterat genom tiderna på närvaron (i *ummahs* tankar) av ett myller av idéer som står i motsättning till fundamenten i den islamiska *'aqidah*. Bland dessa idéer är alla de handlingar som inte har sitt ursprung i de islamiska lagstiftningskällorna (*bid'ah*) som introduceras i sufi-kulturen, adopteringen av Islam icke-godkända intressen (*maslahah*), sekularism, patriotism, nationalism osv., som står i skarp kontrast till *shari'ah*-texterna.

När man studerar historien innan dessa falska idéer uppstod, ser man ett muslimskt samfund som inte bara var framåtskridande utan som också styrde och tog hand om hela mänskligheten i alla livets områden, såsom profetens följeslagare (*sahabah*) och de första generationerna gjorde. Det är således numera omöjligt att leva ett framåtskridande liv som *ummah*, vilket är en del av konsekvenserna av vår avvikelse från den islamiska *'aqidah*. Detta

förpliktar oss att omvärdera sättet som vi grundar adopteringen av vår *'aqidah* på, för att återuppbygga *'aqidah* på sunda, intellektuella bevis. Vi ska därefter rensa våra tankar från idéer som bygger på efterhärming eller tveksamheter.

En av de grundläggande idéerna i den islamiska *'aqidah* är profeten Mohammad (frid vare med honom) som Allahs budbärare. Alla muslimer tror på denna idé, men det är många muslimer som brister i förståelsen av den idé som är förutsättningen för att tro på profeten, nämligen idén om att tro på behovet av budbärare. Att inte veta hur väsentligt det är för mänskligheten att ha en profet från Allah, får oss att gå miste om det stora värdet, som denna idé tillskrivs i Islams budskap. Därför presenteras i det följande de viktigaste bevisen för behovet av budbärare, och illustrerar därmed verkningarna som idén har på sättet som folk adopterar Islam på.

När man studerar de många kulturer och samhällen som har existerat genom människans historia, ser man att idén om dyrkan av något har funnits hos mänskligheten ända sedan man började skriva historia. Samhällen från alla världens hörn har, som en del av sina respektive kulturer, byggt upp vördnad för någon eller något. Förekomsten av detta beteende i samhällena tyder, utan att ta hänsyn till tid eller rum, på att dyrkan är ett instinktivt uppträdande hos människan. Det är en del av människans natur att se upp till något annat än sig själv och som har inflytande över hennes öde. Dyrkan är dessutom en instinkt som inte kan undertryckas permanent.

Som exempel på det ovanstående kan man ta situationen i den kommunistiska Sovjetunionen, där ingen kunde följa någon form av religion. Religion blev bannlyst och folket hade inga andra sätt att tillfredsställa religiositetsinstinkten. Vördnad för Lenin, Stalin och det kommunistiska partiet tillhörde undantagen. Efter kommunismens sammanbrott uppstod där en snabb och stor

efterfrågan på kyrkor och andra symboler i det kristna arvet. Man började återuppbygga kyrkor kort efter det att bannlysningen upphävdes i Ryssland. Detta är ett tecken på att religiositetsinstinkten är så stark hos människan att 70 år av kommunistisk bannlysning och kommunistiskt undertryck inte kunde avlägsna denna instinkt från människan. Man ska därför inse att religiositetsinstinkten är en mäktig kraft som stimulerar och driver människan till att adoptera specifika idéer och ritualer som medel för att tillfredsställa denna instinkt.

Om detta instinktiva behov av dyrkan är grundat på en intellektuell och upplysande tanke, kommer man att komma fram till att den enda som är värd att dyrkas är Skaparen: Allah (upphöjd vare Han). Detta eftersom det är Allah som har skapat människan och religiositetsinstinkten i henne, och som har förmåga att påverka hennes öde. Det är därför endast Allah (upphöjd vare Han) som ska dyrkas. Detta är självfallet grundfundamentet för den islamiska *'aqidab*. Frågan som följer av denna slutsats är hur man ska dyrka Allah (upphöjd vare Han).

Angående detta, ska det stå klart att förhållandet är mellan människan och hennes Skapare, Allah (upphöjd vare Han). Alla förhållanden ska definieras och förklaras så att definitionen blir fundamentet för förhållandet. Om förhållandet mellan människan och Allah (upphöjd vare Han) inte definieras, kommer ingen form av mekanism för tillfredsställandet av religiositetsinstinkten att åstadkommas. Därför är det nödvändigt att definiera instinkten, och den stora frågan är hur man ska definiera förhållandet mellan människan och Allah (upphöjd vare Han). Reflekterar man över denna fråga, kommer man fram till följande alternativ: antingen bestäms förhållandet av den enskilda individen, av människors samstämmighet eller av Allah (upphöjd vare Han).

Genom att upprätta ett förhållande till Skaparen, ska man, som i alla förhållanden, ha vetskap om alla detaljer i förhållandet.

Beträffande Allah (upphöjd vare Han) kan man inte skaffa sig mycket vetskap om Honom bara genom att använda sig av förståndet (utöver den intellektuella övertygelsen om Hans existens, enhet, suveränitet och ett fåtal andra egenskaper). Människan kan därför inte på något sätt konstatera hur Skaparen ska helighållas och dyrkas. Det är inte möjligt att använda förståndet om vad Allah (upphöjd vare Han) kan tycka om eller inte tycka om. Eller att ens tala om idén om att Allah (upphöjd vare Han) tycker om eller inte tycker om! Detta eftersom Allah (upphöjd vare Han) är obegränsad och finns över och bortom våra uppfattnings- och förståelseramar. Att förutsätta hur Allah (upphöjd vare Han) ska dyrkas kan inte vara annat än ren spekulering som inte grundar sig på realiteten. Därför kan människan ensam inte bestämma hur hon ska dyrka Allah (upphöjd vare Han). Om det är så att var och en ska dyrka Allah (upphöjd vare Han) enligt sitt eget tänkande, kommer det att sluta i konflikter i samhället: den ena vill exempelvis bygga idoler för att dyrka Allah (upphöjd vare Han) medan den andra vill förstöra alla idoler. Eftersom dyrkan är en instinkt som ska tillfredsställas, kommer var och en av dessa personer att sträva efter att genomföra sin egen dyrkansform. Det oundvikliga resultatet är en svår kamp bland människorna. Kriteriet för den enskilda människans dyrkan kommer dessutom att vara klart subjektivt, och ingen lösning till denna konflikt kan vara möjlig då den innebär den enas dominans över den andra.

Resultatet av att låta människorna själva forma sina förhållanden till Skaparen kommer kortfattat att vara falska idéer om dyrkan, och människor kommer att kämpa mot varandra för dessa falska idéers skull. Därför är det felaktigt att tillfredsställa religiositetsinstinkten enligt den enskildas eget tänkande.

Den andra möjligheten är att sätten att dyrka bestäms genom människornas samstämmighet. Detta har redan avfärdats då människorna inte har tillräcklig vetskap om Allah (upphöjd vare

Han) för att kunna bestämma ett sådant förhållande. Detta gäller för den enskilda personen och även för gruppen av individer. Så även om alla människor enas om ett specifikt sätt för dyrkan av Allah (upphöjd vare Han), finns ändå inget rationellt underlag för att tro att just denna form av dyrkan är korrekt. Utöver det är tanken i sig om människors samstämmighet vag och förkastlig: det blir nödvändigt att kartlägga alla individers hållning, adoptera de idéer som presenteras oftast samt övertyga alla människor om att adoptera idéerna som sin måttstock; något som verkligen är omöjligt. Därför kan det inte vara möjligt att dyrka Allah (upphöjd vare Han) korrekt genom att adoptera en tanke på grundval av människors samstämmighet.

Den sista möjligheten är att Skaparen själv ska bestämma för människan hur Han (upphöjd vare Han) ska dyrkas eftersom det är Allah (upphöjd vare Han) som har skapat människan och nedlagt religiositetsinstinkten i henne. Allah (upphöjd vare Han) är den enda som vet hur denna instinkt ska tillfredsställas på bästa sätt. Dessutom är Allah (upphöjd vare Han) den enda som har vetskap om vilka skyldigheter människan har gentemot Honom (upphöjd vare Han). Den enda möjligheten för att tillfredsställa religiositetsinstinkten på det riktiga sättet är därför att grunda det på ett budskap från Skaparen. En uppenbarelse blir dock inte nedsänd till varje människa. Det är därför människan behöver budbärare så att dessa ska instruera människan i hur Allah (upphöjd vare Han) ska dyrkas, och ska klargöra det korrekta genomförandet av denna dyrkan.

Dessutom kan man se att uppenbarelsen inte kan komma på individuell basis, och därför kommer uppenbarelsen till mänskligheten genom specifika individer, utvalda av Allah (upphöjd vare Han) som budbärare. Budbärare ska inte bara förmedla budskapet till mänskligheten, utan också förklara och demonstrera den praktiska metoden för hur Allah (upphöjd vare Han) ska dyrkas. Detta är nödvändigt så att religiositetsinstinkten

tillfredsställs genom praktiska handlingar (om än genom att läsa några ord eller utföra vissa riter). Mänskligheten behöver därför budbärare för att dessa ska instruera människor i hur Allah (upphöjd vare Han) ska dyrkas och för att demonstrera det riktiga sättet för dyrkan.

Därutöver finns andra bevis för behovet av budbärare, som också grundar sig på undersökningen av människans liv. Människans natur medför ett socialt behov. Människor som lever i ett samhälle upprättar förhållanden sinsemellan. Dessa förhållanden är till för att tillfredsställa människans behov och instinkter. Därför har vi ekonomiska förhållanden oss emellan för att göra förtjänster och tillfredsställa vår överlevnadsinstinkt. Vi gifter oss och får barn pga. det instinktiva behovet och/eller bevarandet av den mänskliga arten. Därutöver finns många andra aktiviteter i samhället som ska tillfredsställas på det rätta sättet för att människan ska leva i lugn och ro. Målet för varje samhälle är därför att tillfredsställa varje människas behov och instinkter. Då dessa behov och instinkter tillfredsställs genom förhållanden, är det livsviktigt att de formas på rätt sätt.

Förhållandena i varje samhälle bestäms av systemet som genomförs där. Detta system kan vara antingen en produkt av mänskligt tänkande eller en uppenbarelse från människans skapare. Om man tittar på de människoskapade systemen historiskt, kan man se att de alla har varit odugliga, partiska, motsägelsefulla, ytliga och föränderliga i förhållande till tid och rum. Därför har människan aldrig producerat ett perfekt och universellt system som är i stånd till att upprätta de korrekta förhållanden som tillfredsställer alla behov och instinkter hos varje enskild individ i alla tider. Vi ser snarare system som leder till tillfredsställelse hos ett fåtal människor på majoritetens bekostnad.

I de moderna kapitalistiska samhällena finns många klara exempel på sådana resultat av de människoskapade systemen. Välmående

länder som USA och Storbritannien har husdjur som är välvärdade, välnärda, och beskyddade i överdådiga palats, medan hundratusentals av nationens egna medborgare lever i papperskassar, äter ur restaurangernas soptunnor och saknar möjlighet till sjukvård. Vidare är verkligheten i de människoskapade systemen att lösningarna, som påtvingats människor för att lösa problemen, skapar ännu fler problem än vad som fanns dessförinnan. Den kapitalistiska ekonomin innebär att fattigdom alltid kommer att finnas bland en del av samhällets medborgare. För att utjämna detta problem, bildades tanken om det sociala skyddsnätet. Vi ser dock i dag att dessa lapplösningar har lett till uppkomsten av obemedlade klasser, försäkringsbedrägerier och enorma skulder. Allt detta har blivit samhällets största problem och man lyfter fram detta i den så kallade budgetkrisen. Därför är det omöjligt för människorna att upprätta åt sig själva ett system som fullständigt behandlar och tillfredsställer hela folkets instinkter och behov.

Det enda sättet på vilket man kan leva enligt det korrekta och produktiva systemet är om systemet kommer från skaparen Allah (upphöjd vare Han). Allah, som är skaparen, har fullständig vetskap om det goda och det onda, och det som resulterar i lycka respektive olycka. Han har vetskap om det förflutna, nutiden och framtiden. Han har skapat människan och känner till hennes natur: vad som tillfredsställer henne och vad som kommer att göra henne olycklig och eländig. Dessutom är Allah den enda som kan nedsända ett system i form av ett budskap som vänder sig till varenda människa, garanterar hennes rättigheter och ger henne vissa ansvarsuppgifter som hon ska leva upp till. Därför är Allah den enda som ska förse människan med det system som kan organisera samhället och tillfredsställa människans behov och instinkter. Detta system har också kommit till mänskligheten, som ett budskap från Skaparen. Det är inte något som uppstår helt plötsligt i samhället så att samhället börjar fungera med detsamma. Studiet av verkligheten i dag är tillräckligt för att förstå

poängen av det föregående. Människan behöver därför en budbärare från Allah som ska upprätta de riktiga förhållandena bland människor och som ska förmedla budskapet till dem och instruera dem i hur det ska genomföras.

Det tredje beviset för behovet av budbärare grundar sig på förståelsen av att vi alla är skapade av Allah (upphöjd vare Han) och därför är lika värda. Därför är ingen människa överlägsen en annan människa; ingen ska vara slav åt någon annan. Allah är sannerligen den enda suveräna och människorna ska vara underordnade endast Honom. Accepterar vi idén om att människan ska lagstifta åt sig själv i detta liv, börjar vi att sätta en del människor i överlägsen ställning gentemot andra. Filosoferna i den västerländska kulturen diskuterar att även om Gud är den suveräna, har Han ändå gett människan möjligheten att lagstifta. Därför strider de om människans naturliga rätt att lagstifta och försöka upptäcka ”Guds lag”.

Människans förmåga att lagstifta är dock inte en speciell egenskap som hon är utrustad med. Snarare är det bara en förlängning av förmågan att tänka. Tänkandet kräver att människan faller ett omdöme om verkligheten. Så fort människan bedömer förhållandena i samhället för att slutsatserna ska genomföras där, är hon en lagstiftare. Förmågan att lagstifta är med andra ord endast en av tänkandets funktioner. Att en människa kan utföra en handling betyder inte att hon har tillåtelse till det. Man får exempelvis inte ta andras saker (som man inte får ta) bara för att man har händer och kan röra dem och gripa tag i saker med dem. Det krävs sålunda bevis för Skaparens tillåtelse för att människan ska få lagstifta på Skaparens vägnar. Tillåtelsen ska komma som ett budskap från Skaparen. De västerländska filosoferna kan inte göra anspråk på något autentiskt budskap från Allah (upphöjd vare Han) som ger dem denna tillåtelse. Påståendet om att människan ska lagstifta på Allahs vägnar är därför ett misslyckat försök att överta Allahs suveränitet.

Även om människan fick tillåtelsen att lagstifta, kommer bara de som har makt och rikedom att styra massorna genom att bilda allmän opinion. Därför kommer bara de rika och mäktiga att fatta beslut åt resten om hur de ska leva, vad som är rätt och fel, gott och ont, moraliskt och omoraliskt. Resultatet av detta kommer att vara att majoriteten av folket kommer att bli slavar åt denna lilla elit. Detta var precis vad som hände när kyrkan i Europa hävdade prästerskapets suveränitet och styrde folket med sin egen människoskapade lagstiftning. Konsekvensen blev att folk blev slavar åt kyrkan till den graden att de fick lov att tänka på det sätt som prästerna ville (vetenskapsmannen Bruno som brändes på bålet är ett exempel på vad som annars kunde hända). Detsamma gäller i de kapitalistiska samhällena, som uppstod i Europa efter kyrkans upplösning som en politisk existens, där några människor utropade sig överlägsna andra. De gjorde detta under demokratins täckmantel och åstadkom ett ännu större och slagkraftigare slaveri. Under demokrati lider folket av illusioner om frihet, när de i själva verket är underkastade lagar att leva efter. Dessa lagar formas av en liten del av folket som väljs till sina positioner med hjälp av de rika och mäktiga i samhället.

Detta är den naturliga konsekvensen av att försöka överta Allahs suveränitet. Människan måste därför, om hon vill vara fri från att leva under andras herravälde, erkänna Allah (upphöjd vare Han) som den absolut suveräna och den enda lagstiftaren över allt och alla. Om Allah ska vara Lagstiftaren, behöver vi budbärare från Honom, som förmedlar lagstiftningen till människorna. Lagarna som kommer från Allah är inte påverkade av en eller annan grupp, utan är de enda som vänder sig till mänskligheten med jämlikhet och rättvisa för alla människor. Den sanna betydelsen av frihet förverkligas därför bara när vi erkänner behovet av budbärare från Allah, försäkrar oss om deras sannhet när de kommer och följer dem helhjärtat genom att fullständigt underkasta oss Skaparen av människan och universum: Allah.

Att använda dessa bevis för att rekonstruera vår förståelse av varför vi behöver profeten Mohammad (frid vare med honom) som budbärare som ska vägleda oss, är av grundläggande betydelse som en hörnpelare för den islamiska *'aqidah*. Olyckligtvis finns det många muslimer som, vid en grundlig undersökning, gör sig till förespråkare för idéer som i grund och botten strider mot erkännandet av Islam. En del muslimer påstår exempelvis att Islam inte kom med ett heltäckande system för samhället, utan snarare med generella regler och lät det vara upp till människan att styra som hon ville. Dessutom finns en del muslimer som påstår att de islamiska straffreglerna är föråldrade och att det islamiska förbudet mot ränta är opraktiskt. Dessa påstående hävdar att Islams budskap inte har fullkomnats och inte kan användas i alla tider och rum. Detta är ett argument som icke-muslimer skulle tänkas komma med. Att muslimer däremot kommer med idéer som grundar sig på detta argument är något som avspeglar den svaga förståelsen de har om den islamiska *'aqidah*. Om vi inser att människoskapade system är bristfälliga, att människan inte vet på egen hand hur hon ska dyrka Allah och att det enda sättet för människan att bli fri på är att uppfatta Allah som den absolut Suveräne, blir det omöjligt att föredra våra egna personliga åsikter framför uppenbarelsens befallningar.

Därför är de nyss nämnda idéerna om förnekelsen av behovet av budbärare i grund och botten felaktiga och falska. Om vi grundar vår livsåskådning på detta behov genom det intellektuella och upplysta sättet, genom ovannämnda bevis, kommer vi, *insha'Allah* (om Allah vill), att vara kapabla att skydda oss mot dessa och liknande avvikande idéer, som får människan att föredra människoinspirerade idéer framför uppenbarelsen. Att ha ett budskap från Skaparen är en nödvändighet. Muslimer hedras genom att följa den siste budbäraren Mohammad (frid vare med honom), vars budskap en dag kommer att dominera över alla människoskapade system.

För att befästa förståelsen av behovet av budbärare, kräver den islamiska *'aqidah* att man har en definitiv tro på Mohammads (frid vare med honom) profetskap. Detta kan bara uppbyggas med undersökningen av miraklet som profeten Mohammad (frid vare med honom) kom med, nämligen Koranen. För att tro på att Koranen är ett mirakel, krävs bevis.

Islam består dessutom av en rad trosartiklar. Nedan följer en kort behandling rörande de trosartiklar som sätts som grundläggande förutsättningar för att vara muslim. Alla dessa trosartiklar beskrivs i Koranen, vilka man kan bli övertygad om genom att använda förståndet. Allt som Allah (upphöjd vare Han) berättar i Koranen, såsom existensen av änglar och paradiset, är därför sant, även om man inte sinnesuppfattar det, eftersom det i slutändan är grundat på intellektet.

9. Koranen

Den islamiska *'aqidah* är en intellektuell livsåskådning som erbjuder korrekta och allomfattande svar på mänsklighetens grundläggande frågor. Att förstå denna *'aqidahs* intellektuella grund är obligatoriskt för varje muslim. Om en muslim inte har gjort intellektuella betraktelser kring sin *'aqidah*, kommer det att visa sig att personen bara följer några antaganden, istället för att ha både djuprotad övertygelse (*iman*) i sitt medvetande och trygghet i sitt hjärta angående Islams sannhet.

En väsentlig del av den islamiska *'aqidah* är att Mohammad (frid vare med honom) är Allahs (upphöjd vare Han) budbärare. Det är den andra sanningen som vi bevittnar efter att ha bevittnat Allahs (upphöjd vare Han) existens, enhet och suveränitet. Att acceptera en bestämd människa som Allahs budbärare har ett djupt inflytande på våra liv. Detta betyder nämligen att oavsett vad denna profet informerar oss om, ska det godtas, även gällande det som ligger bortom våra fem sinnens förnimmelseförmåga. Vidare betyder detta att vi uppfattar hans påbud och förbud som uppenbarelse från allvärldens Skapare. Total lydnad blir här en nödvändig slutsats. Det nyss nämnda kan inte tillskrivas vem som helst, utan är förbehållna Allahs budbärare, och inte dem som påstår sig vara profeter genom falska påståenden och som vilseleder människor från den sanna vägledningen från Allah. Alla Allahs profeter och budbärare bevisade att de talade sanning genom att presentera bevis från Allah. Dessa bevis var mirakler som upphävde naturlagar, som hela mänskligheten är viljelöst underkastade. Vidare var dessa mirakler oefterhärmliga och därmed ett påtagligt bevis för pålitligheten hos de profeter som sändes till olika folk. Varje profet hade förmågan att kunna utföra mirakler som var relaterade till vad som var vanligt i förhållande till tid och rum och som dessutom var aktuell under den specifika tiden.

Magi var exempelvis mycket vanliga och utbredda bland människor på Moses (frid vare med honom) tid. Trollkarlarnas arbete var att skapa illusioner med avsikten att få folk att tro på något som inte hade hänt och som stred mot de faktiska förhållandena som t ex att förvandla, i människors inbillning, en käpp till en orm. När människor uppfattade att Moses (frid vare med honom) utförde ett mirakel då han verkligen förvandlade en käpp till en orm, och dessutom avslöjade trollkarlarnas "magi" som den illusion den var, var det först och främst trollkarlarna som insåg det ovanliga och uppfattade miraklet i denna handling, vilket ledde till deras erkännande av det gudomliga stödet i detta fall. Den naturliga följderna av det var att de erkände Allahs (upphöjd vare Han) existens, enhet och suveränitet.

Detsamma gällde på Jesus (frid vare med honom) tid. Läkekonsten var vida utspridd, och många människor praktiserade den för att bota de utbredda sjukdomarna såsom blindhet och spetälska. När människor uppfattade att Jesus (frid vare med honom) kunde bota de blinda och de spetälska utan att använda medicin eller kirurgi, insåg de det ovanliga i hans handlande samt uppfattade skillnaderna mellan Jesus tillvägagångssätt och läkarnas. Resultatet var att de bevittnade det mirakulösa i dessa handlingar; något som ledde till deras erkännande av Allahs existens, enhet och suveränitet. De erkände också att Jesus (frid vare med honom) var Allahs budbärare pga. det förnimbara beviset som presenterades för dem.

Då profeten Mohammad (frid vare med honom) kallade araberna i Mecka till att vittna om att han var Allahs sista budbärare, presenterade också han ett förnimbart och kristallklart bevis för dem. Detta slående bevis klargjorde riktigheten i hans uttalanden. Liksom Moses (frid vare med honom) folk var omåttligt duktiga i den illusoriska trolldomen och Jesus (frid vare med honom) folk i läkekonsten, hade araberna på profeten Mohammads (frid vare

med honom) tid en enastående förmåga och en stor talang när det gällde behandlingen av förnäm och berömvärd arabiska. De hade nått höjdpunkten och hade passerat de avlägsnaste och yttersta gränserna för användningen av den arabiska litteraturen. De behärskade dessutom tusentals verser av den vältaligaste poesin i den arabiska traditionens historia; en tradition som hade åstadkommit genom generationer av de största poeterna.

Som en följd av det gav Allah (upphöjd vare Han) Sin budbärare Mohammad (frid vare med honom) ett mirakel som utmanade dem i den mest uppskattade och högst prioriterade sidan av den arabiska traditionen, nämligen litteraturen. Miraklet som åsyftas här är vältaligheten och retoriken i Koranen, som är Allahs (upphöjd vare Han) Ord till Mohammad (frid vare med honom), och som har vidareförmedlats till oss i överensstämmelse med den ursprungliga texten, dvs. i Koranens originalform. Profeten Mohammads budskap och mirakel är, i motsats till andra budbärare, universella och evigt gällande och vänder sig till hela mänskligheten, oavsett tid och rum.

Detta faktum beror på att profeten Mohammads (frid vare med honom) mirakel är permanent, och som än i dag, trots att profeten inte längre finns bland oss, ständigt utgör ett kristallklart och förnimbart bevis för att profeten Mohammad (frid över honom) är Allahs (upphöjd vare Han) budbärare.

Att nå intellektuell övertygelse om att Koranen kommer från Allah beträffande det faktum att Mohammad (frid vare med honom) är Allahs budbärare, är möjligt genom en av de följande metoderna:

1. Genom att lyssna uppmärksamt och koncentrerat på Koranen och uppfatta dess vältalighet, stil och innehåll för att därefter vittna om att Koranen är Allahs (upphöjd vare Han) Ord, i och med att människan omöjligt kan vara upphovet till denna ovanliga och enastående verklighet.

2. Genom att genomföra en noggrann och upplyst undersökning av argumenten för Koranens möjliga källor.
3. Genom en omfattande studie av den islamiska ideologin och att jämföra den med övriga ideologier; en naturlig följd blir att erkänna att det islamiska budskapet kort och gott inte kan vara en mänsklig produkt.

9.1 Att uppfatta den mirakulösa Koranen

Koranen är en bok skriven på arabiska, vars vältalighet och innehåll utgör dess mirakel. Alla människor som lyssnar uppmärksam och koncentrerat på den och uppfattar dess mening, övertygas om att den inte är mänskligt verk, helt enkelt pga. att stilen och sättet på vilka den uttrycker sig är väsentligt olika alla verk som människan någonsin har producerat: det är varken poesi (dikt) eller prosa (rakt tal- och skrivsätt), utan ett unikt tal i den arabiska litteraturens historia. Det innehåller en systematisk diskussion om relevanta, mänskliga behov, problem, frågor och hållningar, oberoende av tid och rum.

Att njuta av och känna på Koranens mirakulösa natur är tillgängligt bara för dem som är väldigt kunniga i den arabiska litteraturen. Anledningen är att Koranens enastående natur förutsätter att man kan jämföra den med andra arabiska verk, vilket kräver djupgående förståelse och kunskap om det arabiska språket och den arabiska grammatiken och kunskap om klassisk arabiska och klassisk arabisk litteratur. Att kunna tala arabiska är alltså inte tillräckligt i detta fall. Man ska även läsa mer och mer av den arabiska litteraturen för att kunna utveckla en språkkänsla, så att man kan njuta av Koranen. Detta kommer att resultera i att man, trots ständig läsning av Koranen, aldrig kommer att uppleva den som tråkig eller repeterande. Trots det ovannämnda är det möjligt för den som talar lite eller ingen arabiska att uppskatta några sidor av Koranens vältalighet genom en djup studie av Koranens kapitel och verser. Nedan presenteras ett fåtal exempel på Koranens stil och vältalighet för dem som inte har tillräcklig kunskap om det arabiska språket, så att de kan få en glimt och ett smakprov av Koranens mirakel.

I *al-Mai'dah* säger Allah:

يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُتَلَّى عَلَيْكُمْ

عَيْرِ مُحِلِّي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١﴾

”Troende! Fullgör de avtal ni har ingått. Tillåten föda för er är alla växtätande djur utom det som ska meddelas er. Det är inte tillåtet att jaga medan ni vallfärdar. Allah föreskriver vad Han vill.”

al-Mai'dah 5:1

Imam *ash-Shankani* har skrivit om denna vers: ”Denna vers som Allah inleder detta kapitel med innehåller en nivå av värtalighet som människokrafter brister inför, i tillägg till en rad regler: att fullgöra avtal; att tillåta växtätande djur; att undanta det som kommer att följa från den allmänna tillåtelsen; att förbjuda jakt för vallfärdande och att tillåta jakt för icke-vallfärdande. *an-Naqqash* har berättat att filosofen Alkindus följeslagare sa till honom: ’O filosof, framställ för oss något på Koranens nivå.’ ’Ja, jag ska framställa vad som ligger på nivån av delar av den’, sa han. Han höll sig borta från dem många dagar, sedan kom han tillbaka och sa: ’Vid Gud, jag kan inte, och ingen människa kan det heller. När jag öppnade Koranen, fick jag syn på *al-Mai'dah*-kapitlet. Jag läste den och såg att den berättade om att fullgöra förpliktelse, att förbjuda svek av dem, att tillåta på ett allmänt sätt, att undanta från det redan undantagna och att nämna Allahs makt och visdom i två rader. Ingen människa kan åstadkomma det.”

Om en människa försöker att uttrycka så många tankar som möjligt i en vers, med så få ord som möjligt, kommer hon antingen att vara oförmögen att bevara språkets värtalighet eller att få läsaren att få intrycket och känslan av att få för många tankar presenterade för honom på en och samma gång. Att läsa versen på arabiska får dock inte läsaren att känna att versen är tung eller torr, trots det djupa innehållet.

Allah säger om Moses (frid vare med honom):

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فَإِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي ۗ إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾

”Och Vi ingav Moses moder: ’Amma honom. När du blir rädd om honom, sätt då ut honom i vattnet. Oroa dig inte och sörj inte; Vi ska låta honom återvända till dig och Vi ska göra honom till en budbärare.” *al-Qasas* 28:7

I denna enda vers av *al-Qasas*-kapitlet berättar Allah för oss om två påbud, två förbud, två neutrala nyheter och två glada nyheter; allt detta utan att det går ut över den lätthet som utmärker versen när den läses. Versen är inte stel och inte heller svår för tungan att uttala, som man kan förvänta sig om en människa vill uttrycka så många tankar som möjligt med så få ord som möjligt.

Allah (upphöjd vare Han) säger:

وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ وَيَسْمَأْهِ أَقْلَعِي ۖ وَغِيضَ الْمَاءِ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَىٰ
الْجُودِيِّ ۖ وَقِيلَ بَعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾

”Och befallningen gavs: ’Du jord, svälj ditt vatten! Du himmel, hejda ditt regn!’ Och vattnet sjönk undan. Allahs vilja hade skett och arken kom att stanna till på berget. Då ljud ropet: ’Ve de orättfärdiga!’” *Hud* 11:44

Denna vers berättar om Noaks tid. I denna enda vers som bara innehåller ett fåtal ord, har Allah berättat för oss om hela syndaflodshändelsen. Versen berättar för oss att ett område var fyllt med vatten, och det regnade för fullt. Allah (upphöjd vare Han) befallde jorden att svälja vattnet och himlen att sluta regna. Båda två lydde och vattnet sjönk och försvann så småningom så att Noaks (frid vare med honom) ark kunde stanna till på ett berg. Vidare informerar Allah att de orättfärdiga tillintetgjordes. Alla

dessa tankar är uttryckta i bara en vers. Tveklöst i den enastående vältalighet och den stil som kännetecknar Koranen.

Det sägs ofta att en bild säger mer än tusen ord. När det gäller Koranen, beskriver Allah (upphöjd vare Han) med mycket få ord en stridsscen på så sätt att läsaren kan se, inte bara vissa stillbilder, utan även hela stridsförloppet. Allah (upphöjd vare Han) säger:

وَالْعِدِيدِ صَبْحًا ۝١ ۝٢ فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ۝٣ فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا ۝٤

فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا ۝٥

”Vid de frustande stridshästarna, vars hovar slår upp gnistor när de galopperar till anfall i den tidiga morgonen, och hur de river upp moln av damm när de stormar fram i stridsvimlet!” *al-'Adiyat* 100:1-5

Här berättar Allah (upphöjd vare Han) för oss om hästarnas energi i detalj när de frustade i väntan på strid, och hur gnistor uppstod när deras hovar sammanstötte med stenarna på marken under det våldsamma angreppet på fienden.

Bakgrunden är det första ljuset vid morgongryningen och taktiken att överrumpla fienden. Sanden samlar sig bakom dem när en stor flock hästar rasar tvärs över öknens sand och hästarna visar total lydnad gentemot sina ryttare i och med att de rusar in i fiendens led, oförskräckta och disciplinerade. Vältaligheten som Koranen använder för sitt berättande här är enastående. Koranen har bara använt tolv arabiska ord för att beskriva hela scenen, medan en förklaring av dess betydelse på arabiska eller något annat språk kommer att kräva betydligt större utrymme.

Dessa var bara några få exempel på den mirakulösa stilen i Koranen och dess förmåga att uttrycka åtskilliga tankar med hjälp av mycket få ord, utan att det går ut över Koranens vältalighet. Det är därför inte underligt att varje arabisk poet, muslim eller

icke-muslim, ville lära sig den utantill eller fortsätta att läsa den kontinuerligt. Vidare är Koranens vältalighet så enastående att även om man inte förstår dess betydelse eller inte kan arabiska överhuvudtaget, kommer man att lyssna noggrant och uppmärksamt på den, uppfatta texten som unik och uppskatta dess skönhet. I likhet med Koranens språkstil har också innehållet en mirakulös natur. Koranen talar till oss om så många fenomen i livet, som inte var kända på profeten Mohammads (frid vare med honom) tid. Tilläggsvis kan sägas att profeten Mohammad (frid vare med honom) inte kunde producera en text som täcker så stora och omfattande ämnen som astronomi, geologi, embryologi (läran om foster), botanik (läran om växter), entomologi (läran om insekter), historia och ytterligare sociala, ekonomiska, rättsliga och politiska principer.

Några exempel på Koranens berättande av specifika ämnen följer nedan.

Allah (upphöjd vare Han) säger i *an-Nabl*-kapitlet:

وَالْخَيْلَ وَالْبِغَالَ وَالْحَمِيرَ لِتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾

”Och Han har skapat hästar, mulåsnor och åsnor för er att rida på och åt vars skönhet ni kan glädjas. Och Han kommer att skapa det som ni inte kan veta något om.” *an-Nabl* 16:8

I denna vers upplyser Allah (upphöjd vare Han) oss om de olika transportmedel som Han har skapat åt oss. Allah (upphöjd vare Han) tillägger det faktum att människan kommer att tycka om dessa djur. Allah (upphöjd vare Han) säger vidare att Han också skapar saker som vi inte vet om. Om Koranen kommer från Mohammad (frid vare med honom), är det meningslöst att säga detta, i och med att han aldrig kommer att känna till andra transportmedel än djur och fartyg, som Allah (upphöjd vare Han) berättar om i andra verser. Han skulle inte heller ha någon grund för att förvänta att några nya former av transportmedel kommer

att uppstå. Vi vet ju att andra djurarter inte beskådades av araberna förrän flera århundraden senare i tillägg till alla djurarter som upptäckts kontinuerligt. När Allah (upphöjd vare Han) upplyser oss om att Han har skapat andra transportmedel som vi ännu inte känner till, måste vi erkänna det faktum att de då okända transportmedlen är ett resultat av Allahs nåd.

Allah (upphöjd vare Han) berättar för oss om andra saker såsom fosterutvecklingen som människan går igenom i livmodern. (*al-Hajj* 5, *al-Mu'minoun* 14) Beskrivningen av denna process är till punkt och pricka i fullständig överensstämmelse med vad som händer i livmodern, precis enligt vad vetenskapsmännen förklarar och vad som står i medicinböcker. En berömd embryolog, Dr. Moore, kommenterar i sin bok om embryologi den häpnadsväckande och precisa beskrivning som Koranen har angående utvecklingen av zygoten (den befruktade cellen).

I alla dessa exempel är den mirakulösa aspekten inte bara innehållet, utan även själva sättet de presenteras och formuleras på. Det är tillräckligt djupt för vetenskapsmän och andra intellektuella så att de kan uppskatta och attraheras av det, och tillräckligt enkelt så att en beduin, som levde för 1400 år sedan, kunde förstå och uppfatta dess vältalighet.

Detta är den mirakulösa Koranen, en Bok från allvärldens Skapare, Allah (upphöjd vare Han), vilket utgör det obestridliga beviset för att Mohammad (frid vare med honom) är Allahs budbärare.

الله أكبر

9.2 En noggrann undersökning av argumenten om Koranens ursprung

Ett annat sätt att bevisa att Koranen är från Allah är att undersöka Koranens möjliga ursprung och fastställa vilket av dessa ursprung som kan producera en sådan bok. Mohammad (frid vare med honom) hävdade att Koranen var från Allah. Detta ger oss två möjligheter:

- a) Mohammad (frid vare med honom) talade inte sanning och Koranen är författad av honom eller av någon annan arab.
- b) Mohammad (frid vare med honom) talade sanning och Koranen är därmed från Allah, och vi kan därför erkänna Mohammad (frid vare med honom) som Allahs budbärare.

De som påstår att Mohammad (frid vare med honom) eller någon annan arab har producerat Koranen, har inga bevis för detta påstående. Framförallt, om någon annan arab än Mohammad (frid vare med honom) har producerat Koranen; vem är då den personen? Det är vidare intressant att veta vad som har hänt den personen? Varför nämner inte historien hans/hennes namn? Har man kanske förbisett honom/henne? Hur kommunicerade denna person med Mohammad (frid vare med honom)? Det är väldokumenterat att uppenbarelsen kom till profeten Mohammad (frid vare med honom) under speciella, olika omständigheter och vid olika tidpunkter. Den kunde nå honom i hans hem, på slagfältet eller i moskén, under resor och under andra tider och på andra platser. Hur skulle en eller några, som hittills inte har identifierats, kunna kommunicera vid alla dessa tillfällen med profeten Mohammad (frid vare med honom) utan att någon har kunnat bevisa det? Ytterst anmärkningsvärt och uppseendeväckande!

Idén att en arab skulle ha producerat Koranen är alltså kort och gott irrationell och är dessutom ett falskt och vilseledande påstående som inte kan bevisas på något sätt och som står i motsättning till verkligheten. Vidare är det välkänt för alla att ingen arab kunde anta Koranens tydliga och konkreta utmaning om att producera något liknande. Allah (upphöjd vare Han) säger:

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّن مِّثْلِهِ ۚ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ

مِّن دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾

”Och om ni tvivlar på något av det som Vi stegvis har uppenbarat för Vår tjänare, kom då fram med en sura (ett kapitel) som kan jämföras med detta och kalla på era vittnen – andra än Allah – om ni talar sanning.” *al-Baqarah* 2:23

Om en arab hade producerat något som låg på Koranens nivå, kan man förvänta sig att han skulle ha blivit berömd bland sina samtida. Människor skulle vilja lära känna hans stil, och en del skulle förväntas studera hos honom. Det minsta man kan förvänta sig är att de som lärts upp av eller studerat hos honom ska kunna känna igen Koranens stil såsom hans egen. De borde dessutom kunna producera något liknande, eftersom alla mänskliga produkter kan efterliknas och även överträffas kvalitetsmässigt av andra.

Så var inte fallet. Det är ett väletablerat, historiskt faktum att Koranen uppenbarades under 23 år. Många av dess kapitel blev inte uppenbarade som hela kapitel på en och samma gång, utan över perioder, som kunde sträcka sig över flera månader eller t.o.m. år. Några kapitel innehåller verser som uppenbarades under helt andra tidpunkter än resten av kapitlen. Dessa verser blev sammanvävda i kapitlen utan att avbryta textflödet eller vältaligheten i kapitlen. Det är detsamma som att producera ett mästerverk i form av en novell genom att skriva en sida eller ett stycke, än här än där, något som är omöjligt för en människa

oavsett nivån av genialiteten. Tvärtom, mänskligt tal och mänsklig skrift kännetecknas av att det/den förbättras med tiden. En persons stil blir bättre och mer värtalig i efterhand. Vi upplever däremot att Koranen behåller samma underbara stil hela vägen igenom.

Koranens ton kan variera från det ena kapitlet till det andra, men ingen kan våga påstå att det sist uppenbarade kapitlet i Koranen, *an-Nasr*, är mer eller mindre värtaligt än de först uppenbarade verserna av det första kapitlet, *al-'alaq*.

Koranen kan alltså inte komma från vare sig araberna eller någon annan människa. Några människor kan våga påstå, för att komma undan den oundvikliga slutsatsen, att Koranen kommer från *jinnerna* (icke-mänskliga varelser, skapade av eld) eller Satan. Det är viktigt här att understryka att själva erkännandet av existensen av väsen av denna karaktär, inte är möjligt om man inte erkänner att Koranen är från Allah (upphöjd vare Han), eftersom det är Koranen som informerar oss om dessas existens. Den absoluta vetskapen om dessa väsens existens finns bara i Koranen, som är ett Ord från Allah som i och med fullkomlighetens egenskaper inte ljuger eller tar miste.

Vi kan inte heller tro på existensen av dessa väsen med utgångspunkt i Gamla eller Nya testamentet, då dessa böcker för länge sedan har förlorat sin tillförlitlighet som källor eller gudomliga budskap att hänvisa till, och har även genomgått stora förändringar genom olika författare och skrivare. För att inte prata om bristen på bevis för att kunna fastställa att de härrör från Allah (upphöjd vare Han). Bara Koranens förklaring, och inget annat, gör att vi vittnar om att delar av Gamla och Nya testamentet en gång i tiden var böcker som innehöll Allahs budskap.

Koranen kan inte heller vara profeten Mohammads (frid vare med honom) verk, då han är en av araberna. Det är också känt att han var analfabet, för han fick aldrig undervisning. Alltså kunde han inte ha producerat Koranen som är överlägsen all arabiskspråkig litteratur, både då som nu, i såväl stil som värtalighet.

Ett annat bevis för att dra denna absolut sanna slutsats är att det faktiskt finns tusentals hadither (profetens uttalanden, handlingar och godkännanden) som inkluderar profeten Mohammads (frid vare med honom) ord. Dessa hadither är, till skillnad från Koranen, inte mirakulösa. Stilen som visar sig i haditherna påminner om och bär spår av mänskligt tal, till den graden att det inte är möjligt att skilja mellan ett tal formulerat av profeten Mohammad (frid vare med honom) och ett av en av hans samtidas, om det inte var för berättarkedjan (den kedja av berättare där varje berättare utgör ett led, och som används som en verifieringsmetod för den enskilda hadithens autenticitet) som genom berättarna tillskriver profeten Mohammad (frid vare med honom) talet.

Utöver detta faktum kan en jämförelse mellan på måfå valda koranverser och hadither leda oss till slutsatsen att det är märkbar skillnad mellan dem och att de, rent stilistiskt, på inget sätt liknar varandra, trots det faktum att profeten Mohammad (frid vare med honom) uttalade båda två. Oavsett hur mycket och effektivt en människa än försöker att variera sin stil, kommer man alltid att kunna hitta gemensamma nämnare och likheter mellan vederbörandes tal; helt enkelt för att talet är en oskiljbar del av denna person. Att detta inte gäller för Koranen och profeten Mohammads (frid vare med honom) hadither klagör det faktum att Koranen, kort och gott, inte är från profeten Mohammad (frid vare med honom).

Låt oss, för de naivas skull, rent hypotetiskt anta att Koranen är Mohammads (frid vare med honom) verk: varför skulle han då

producera en vers som faktiskt hotade honom, och det i sådan brutal form, liksom den vers där Allah (upphöjd vare Han) säger:

وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا نُنُومُونَ ﴿٤١﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلًا مَّا نَذْكُرُونَ ﴿٤٢﴾ نَزِيلٌ مِّن رَّبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ نَقُولُ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقَابِلِ ﴿٤٤﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ
 الْوَتِينَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَنِيزِينَ ﴿٤٧﴾

”... inte ett ord av en poet ; få är de saker ni tror på, Inte heller ord av en spåman; få är de saker ni ägnar eftertanke åt! Detta är en uppenbarelse från världarnas Herre! Om han (Mohammad) hade tillfogat något ord och påstått att det var Vårt ord, skulle Vi ha gripit hans högra hand och sedan ha skurit upp hans kroppspulsåder. Ingen av er hade då kunnat rädda honom!” *al-Haaqqah* 69:41-47?

Varför skulle profeten (frid vare med honom) medvetet sätta sig själv i en situation, som faktiskt hotade hans trovärdighet i de otrognas ögon, liksom det som hände i samband med *al-Kahf*-kapitlet? Profeten (frid vare med honom) hade som svar på en utmaning från några otrogna lovat dem svar nästa dag med förväntningen att Allah skulle uppenbara svaren på deras frågor till den bestämda tiden. Profeten villkorade inte sitt uttalande med *insha'Allah* (om Allah vill). Resultatet blev att Allah inte uppenbarade något på 15 dagar, vilket de otrogna i Mecka utnyttjade till att sprida falska och dåliga nyheter. Dessa otrogna gick runt och berättade för folk att ”Mohammad har lovat att svara på våra frågor dagen därpå, och nu har det gått 15 dagar utan något svar än”.

Profeten Mohammad (frid vare med honom) blev mycket ledsen av att uppenbarelsen inte kom ner och kunde med stor möda hålla ut med de otrognas anklagelser, som var riktade mot hans trovärdighet. Därefter kom uppenbarelsen från Allah (upphöjd vare Han) och innehöll bl.a. kritik mot profeten Mohammad (frid

vare med honom) pga. att han inte fullföljde sitt uttalande med *insha'Allah*, i tillägg till svaren av de otrognas frågor. Allah säger:

وَلَا تَقُولَنَّ لِسَائِيٍّ إِنِّي فَاعِلٌ ذَلِكَ عَدَاً ﴿١٣﴾ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَادْكُرْ رَبَّكَ إِذَا

فَسَيْتَ وَقُلْ عَسَى أَنْ يَهْدِيَنَّ رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَذَا رَشْدًا ﴿١٤﴾

”Säg aldrig under några omständigheter: ’Detta ska jag göra imorgon’, utan att tillägga: ’Om Allah vill.’ Och skulle du glömma men senare påminna dig detta, vänd dig då till din Herre och säg: ’Jag hoppas att min Herre ska leda mig närmare den rätta vägen än jag nu var.’ *al-Kahf* 18:23-24

Allah (upphöjd vare Han) har också klandrat profeten Mohammad (frid vare med honom) för andra saker, såsom för det tillfälle då han vände sig bort från en blind man som frågade om Islam. Här blev profeten klandrad för sin felaktiga prioritering, då han föredrog att kalla en del mäktiga otrogna till Islam framför att lära en blind muslim; också tillfället då han lovade att avstå från tillåtna saker för att behaga sina hustrur. Ingen av dessa nämnda och andra onämnda saker låter vettig om det var han själv som producerade Koranen och på så sätt lurade människorna. Koranen har också kommit med många förklaringar och ultimatum som för profeten Mohammads (frid vare med honom) del skulle vara väldigt riskabla att producera i och med att de kunde tillintetgöra hela hans budskap. Som exempel kan *al-Masad*-kapitlet nämnas, där Allah har fördömt *Abu Lahab* och hans hustru och förutsagt att de skulle hamna i helvetet.

I den versen fastslår Koranen att *Abu Lahab* och hans hustru aldrig skulle erkänna Islam. Hur kunde profet Mohammad (frid vare med honom) veta det? Hur kunde han veta att *Abu Lahab* inte skulle förklara sig som muslim i form av en *munafiq* (hycklare) så att folk skulle tro att Koranen gjorde fel? Om profeten Mohammad (frid vare med honom) skulle förväntas producera en vers av denna kaliber, borde det gälla även andra fiender, som

Abu Sufyan, som genom hela Mecka-perioden var lika fientlig och hatfull mot Islam och Mohammad (frid vare med honom) som *Abu Lahab*. Allah, den Allvetande, har dock inte uppenbarat sådana verser, eftersom Han visste att *Abu Sufyan* i framtiden skulle bli muslim. Ingen annan än Allah kunde med säkerhet veta att *Abu Lahab* var för arrogant och högmodig för att erkänna Islams sannhet, även om det innebar att vilseleda folk.

Likaså kom Koranen med många andra förutsägelser såsom persernas nederlag mot romarna och Mohammads återvändande till Mecka som stadens ledare, så att folk skulle konvertera till Islam massvis efter det att dessa händelser hade inträffat som förutsagt. Det är omöjligt att profeten Mohammad (frid vare med honom) kunde ha vetat att romare och perser skulle kriga inom loppet av 3-9 år, som versen berättar om, och att romarna skulle vinna, trots sitt senaste nederlag. Hur kunde profeten Mohammad (frid vare med honom) veta att han skulle leva tillräckligt länge för att återvända till Mecka och besegra *Quraish* (den inflytelserika och mäktiga stammen i Mecka) till råga på allt? Om bara en av dessa förutsägelser visade sig vara osann, hade hela det islamiska budskapet varit upplöst i oordning och hade dessutom varit oerhört försvagat.

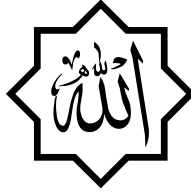
Dessa bevis bekräftar, för de förståndiga, att Koranen omöjligt kan vara producerad av profeten Mohammad (frid vare med honom) eller någon annan människa eller något annat folkslag, då den är full av kunskap och visdom som gör den upphöjd och lyfter den över mänsklig kapacitet.

Det kan därför aldrig påstås att profeten Mohammad (frid vare med honom) har ljugit. Den absoluta slutsatsen är däremot att profeten Mohammad (frid vare med honom) är Allahs budbärare till mänskligheten, vilket bevisas genom fastställandet av att Koranen är ett mirakel från Allah, att det var profeten

Mohammad (frid vare med honom) som den uppenbarades för, och att han förmedlade den vidare till mänskligheten. Allah säger:

أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا ﴿٢٤﴾

”Tänker de alls inte över Koranen? Eller har de förseglat sina hjärtan?” *Mohammad* 47:24

9.3 Islam jämförd med andra ideologier

Det är välkänt bland såväl muslimer som icke-muslimer att Islam är en ideologi (livsåskådning och livssystem). Det är ett omfattande livsmönster som organiserar alla människans affärer i livet, samhället och staten. Det är alltså uppenbart att profeten Mohammad (frid vare med honom) var den första att komma med en ideologi till mänskligheten. Studier av ideologiernas historiska uppkomst i väst demonstrerar att det har tagit många århundraden och idéer för tänkare och många gruppers medverkan för att bilda ideologier som kapitalism och kommunism. Dessa ideologier uppstod nästan 1100 år efter Islam. John Lockes ”Two Treatises of Government” skrevs på 1600-talet, men man kunde inte genomföra dess idéer före 1700-talets slut. Vidare skulle det kräva många filosofer såsom Locke, Rousseau, Adam Smith och andra för att kunna utveckla den teoretiska ramen för den kapitalistiska ideologin. Sedan den teoretiska ramen för dessa respektive ideologier hade blivit grundlagd, tog det ännu ett århundrade för dem att omsättas i praktiken i form av nationalstater, som skulle genomföra dessa. Allteftersom har dessa ideologier utvecklats genom att adoptera nya idéer och göra sig av med gamla.

Om man tittar på den islamiska ideologin, dess ursprung, dess omsättande i praktiken, dess prestationer och dess system, och jämför den med de människoinspirerade ideologierna, kommer man till slutsatsen att den islamiska ideologin omöjligt kan ha uppstått genom en människas tänkande. Islam kom till mänskligheten först och främst genom en person: profeten Mohammad (frid vare med honom). Islam uppstod genom hans ansträngningar: han började sprida dess idéer först till araberna, bland vilka han levde, sedan till resten av mänskligheten. De idéer som uppenbarades var i skarp kontrast till den dåvarande situationen som rådde bland araberna. Detta skapade ett brutalt motstånd mot hans kall. Hans ansträngningar var dock

framgångsrika; efter 13 år kunde han etablera den islamiska ideologin i form av en stat och kunde alltså genomföra Islams livssystem. Hans prestationer går dock mycket längre än så.

Nio år efter bildandet av den islamiska staten hade hela den arabiska halvön lagts under Islam, och den islamiska armén stod vid gränserna till romar- och perserrikena. Vid profetens död, 10 år efter bildandet av staten, och bara 23 år efter att ha börjat kalla till Islam, var den islamiska ideologin komplett (fullständigt uppenbarad). De andra ideologierna har utvecklats över tiden med hjälp av många politiker och tänkare, medan Islam har behållit sin ursprungliga form än i dag, 1400 år senare. Islam kan alltid lösa alla problem som möter ett samhälle på ett relevant och praktiskt sätt. Den islamiska ideologin, med dess lagstiftningskällor, fortsätter att fungera som grund för behandlingen av nya problem som dyker upp i samhället, även om människors levnadsvillkor förändras.

Islam blev inte bara spridd av en man. Den blev också omsatt i praktiken av honom, och den kunde besegra de två supermakterna i världen kort tid därefter. Islam är aktuell och praktisk än i dag, utan att lägga till eller ta bort något från den. Dessa är egenskaper som människoinspirerade ideologier omöjligt kan ha, vilket kapitalismens och kommunismens historia vittnar om. Människoskapade system, sett till deras naturliga ofullkomlighet, reformeras ständigt för att bevaras användbara. Alla dessa faktorer bevisar bortom allt tvivel att Islam inte härstammar från den begränsade och bristfälliga människan, utan från den Mäktige och Suveräne, allvärldens Herre: Allah upphöjd vare Han.

10. Slutsatsen

Dessa är bevisen som på ett klart sätt bekräftar att Koranen är Skaparens Ord. Den vänder sig till intellektet, som alla människor delar. Övertygelsen om att Koranen är ett mirakel leder oss till att bekräfta sannfärdigheten av Mohammad (frid vare med honom) såsom profet och budbärare. Den naturliga följden blir total lydnad gentemot budbärarnas mästare: Mohammad (frid vare med honom). Allah säger:

قُلْ يَأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا

”Säg (Mohammad): ’Jag är Allahs budbärare utsänd till er alla.’” *al-A’raf*7:158

11. Universaliteten av den islamiska ideologin

11.1 Den islamiska livsåskådningen

Eftersom alla religioner bygger på vidskepelse, och inte på intellektet, och eftersom de inte innehåller ett allomfattande livssystem, som behandlar både samhället, individen, staten och de internationella förhållandena, utan är uppslukade av moral samt religiösa ritualer och ceremonier, är alla religioner uteslutna från denna intellektuella diskussion.

Diskussionen omfattar bara ideologier som har förmågan att dels utgöra en grund för livet genom sin livsåskådning, dels organisera alla livets affärer genom sina livssystem. Diskussionen gäller med andra ord Islam och kapitalism.

Att en ideologi är universell kan fastställas om den uppfyller de två nedanstående villkoren:

1. Att ideologins livsåskådning bygger på människans förstånd, dvs. de universella, intellektuella reglerna.
2. Att ideologins livssystem erkänner, behandlar och organiserar människans instinkter och organiska behov, dvs. varken undertrycker dem eller släpper fram dem hämningslöst.

Angående den islamiska livsåskådningen, kan alla se att den talar och vänder sig till människans intellektuella förmågor i hundratals Koranverser, som inte har sin utgångspunkt i förutbestämda metafysiska trosartiklar som man blint ska underkasta sig. Tvärtom, dessa Koranverser kallar varje människa till att uppfatta allvärldens Skapare genom djupt och upplyst reflekterande över den sinnesuppfattade verkligheten, såsom universum, människan och livet. Alla människor kan sinnesuppfatta, inse och bedöma att

dessa inte kan ha uppstått på egen hand, eftersom det motsäger det vardagliga sinnesuppfattandet. Därutöver är dessa sinneuppfattade verkligheter begränsade, svaga, bristfälliga och är därför beroende för sin existens av en evig och fullkomlig skapare. Vidare behöver de skaparen för organisering och upprätthållande.

Utöver det utmanar Koranen, som bevis för sin riktighet, varje människa och även mänskligheten som helhet, att framställa en text som håller samma nivå som Koranens förnämliga stil, mirakulösa sammansättning av ord och satsformulering, för att man på så sätt ska nå fram till att erkännandet av att Koranen inte är ett människoverk, utan ett budskap från allvärldens Skapare: Allah. Koranen, som är Allahs Ord, har sänts ned till profeten Mohammad (frid vare med honom), som har kommit med den som sitt mirakel: Koranen är beviset för att han är Allahs profet och budbärare.

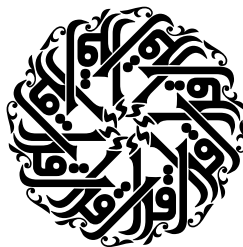
Här kan vi se att de tre ovannämnda punkter som utgör Islams fundament alla är rationella och lätt kan uppfattas av och övertyga varje normal människa, vare sig man eller kvinna; gul, svart eller vit; rik eller fattig; vetenskapsman eller bonde; filosof eller fabriksarbetare. Detta beror på att människans tänkandeprocess är densamma hos alla. Det sätt som människan sinnesuppfattar och uppfattar sakerna på är med andra ord detsamma hos alla, oavsett ras, språk eller kön.

Verkligheten i dag bekräftar också detta, eftersom denna livsåskådning, som för 1400 år sedan kunde attrahera och övertyga araber, perser, romare, indier, afrikaner, asiater, kristna, judar, buddhister, hinduer, avgudadyrkare och ateister, än i dag attraherar och övertygar alla de ovannämnda, för att inte glömma sekulära, kapitalister, kommunister och socialister världen över. Detta trots dels att Islam förvrängs och förvanskas av medier, som dag som natt skrämmer bort människor från Islam och

muslimerna, dels att det inte finns en stat som genomför, förkroppsligar och representerar Islam och bär den som ett universellt budskap till hela världen.

Den livsåskådning som bygger på kompromisslösning som fallet är med kapitalism, och som uttrycks som sekularism, är inte grundad på intellektet och är därför osann. Denna livsåskådning fastställer att Skaparen inte får överta lagstiftningen och organiserandet av människans handlingar och förhållanden i livet. Den bygger dessutom sina livsuppfattningar på smärtsamma, historiska erfarenheter av den opraktiska, förvrängda och uteslutande andliga religionen kristendomen.

Denna livsåskådning har därför inte kunnat skapa trygghet och stabilitet åt människan, utan har endast lyckats skapa kaos, förvirring och en meningslös livsföring, eftersom den i sanning inte har löst frågan om existensen, meningen med livet och vad som kommer efter livet, genom en rationell och övertygande lösning: en lösning som övertygar förståndet och stämmer överens med människonaturen (bl.a. religiositetsinstinkten) och fyller hjärtat med trygghet och ro. Detta beror på att den bara har tagit hänsyn till livets materialistiska värderingar och har struntat i livets mänskliga, andliga och moraliska värderingar.

11.2 Den islamiska lagstiftningen

Livssystemet som härrör från den islamiska livsåskådningen grundas på fundamentet som fastslår att Skaparen och Organisatören, som har skapat universum och människan samt har fastställt för dessa en bestämd naturlag som ingen kan undkomma eller ändra, ska vara den enda som har rätten att lagstifta och organisera människans handlingar och förhållanden, eftersom Han har den fullkomliga rättvisan och den fullständiga vetenskapen om människans natur och handlingar; rätt och fel; gott och ont.

Det islamiska livssystemet har följande egenskaper:

1. Det stämmer överens med människonaturen, vilket betyder att Islam erkänner alla människans instinktiva och organiska behov och organiserar tillfredsställandet av dem. Islam omfattar
 - a. regler gällande organiska behov: mat, drycker, kläder, hygien, tak över huvudet osv., och har syftet att förplikta individen att själv täcka dessa kostnader, om han är kapabel till det, eller förplikta staten att överta denna uppgift i de fall då individen inte klarar av det, och
 - b. regler som organiserar tillfredsställandet av människans instinkter (religiositets-, överlevnads- och artsinstinkten) som var för sig omfattar åtskilliga manifestationer.

Därför finns regler som behandlar bön, industri, handel, äktenskap, val av statsöverhuvud, straff, krig, vapenvila, mellanstatliga partnerskap, arv, investering, asylsökande mm., ja, tusentals regler som organiserar tillfredsställandet av människans instinkter och organiska behov, men inte på andras bekostnad. Garanti ges för att stabilitet, balans och trygghet skapas och upprätthålls, både för individen och i samhället, så att alla

individer kan sträva efter att uppnå alla livsvärdena: det mänskliga, det materialistiska, det andliga och det moraliska värdet.

Socialistisk kommunism och kapitalism är exempel på ideologier som motsäger människonaturen. Socialistisk kommunism förnekar de andliga behoven och förbjuder människan att dyrka sin Skapare, trots att det är en medfödd natur i människan, nämligen religiositetsinstinkten. Den förnekar och förbjuder också privat ägande, som är en manifestation av överlevnadsinstinkten.

Kapitalism motsäger också människonaturen, då den inte erkänner människans behov av att dyrka sin Skapare samt förnekar Skaparens rätt att lagstifta i alla livets affärer (samhället, individen, staten och de internationella förhållandena) och gör dyrkan av Honom till en individuell sak, medan den fastställer att människor ska dyrka varandra genom att underkasta sig mänsklig lagstiftning.

Den motsäger människonaturen när den hämningslöst släpper loss människans instinkter och organiska behov istället för att organisera dessa, vilket har resulterat i förvirring hos individen och kaos i samhället. Ett faktum som inte behöver några exempel för att klargöras.

Då de islamiska lagarna härstammar från människans Skapare, som är den enda som har den sanna vetskapen om organiseringen av dessa behov, är den naturliga följden att lagarna stämmer överens med människonaturen.

2. Det islamiska livssystemet behandlar och omfattar alla människans förhållanden: förhållandet till Skaparen (genom bl.a. livsåskådning och andaktshandlingar), förhållandet till sig själv (genom regler om bl.a. mat, kläder och moral) och förhållandet till medmänniskorna (genom regler om bl.a. transaktioner och straff). I tillägg till alla samhällssystem som täcker de ekonomiska, finansiella, sociala (förhållandet mellan man och kvinna), regeringsmässiga, utbildningsmässiga och utrikespolitiska affärerna.
3. Det behandlar människans behov och problem såsom mänskliga problem som behöver behandlas och tillfredsställas, bortsett från eventuella ekonomiska, sociala, militära eller politiska aspekter. Ingen hänsyn tas alltså till omständigheterna eller konsekvenserna. Detta visar sig tydligt i de islamiska lagstiftningstexterna, som är Koranen och *Sunnah* (budbärarens uttalanden, handlingar och godkännanden, vilka är en del av uppenbarelsen), då dessa inte nämner eller tar hänsyn till ras eller ekonomisk, social eller politisk ställning. Därutöver har varje människa förmågan att utföra och förhålla sig till dessa regler.
4. De islamiska lagarna är inte bundna till en bestämd tid, plats eller miljö.

Detta beror på att när en människa (tänkare, jurist eller lagstiftare) presenterar ett system eller lagar, är han/hon begränsad i sina upplysningar, sina erfarenheter och de problem som finns i den miljö han/hon lever i. Därför är det omöjligt för människoskapade system eller lagar att vara universella, dvs. att gälla för alla människor, samhällen, tider, länder eller miljöer.

Exemplet på det är kapitalism. Den kapitalistiska ideologin (inklusive dess samhällssystem, värderingar och ideal) uppstod

som en folklig reaktion på kyrkans och kungarnas förödmjukelser och förtryck. Tänkare krävde demokrati (folkstyre) istället för kyrkans och kungadömetts herravälde, men alla kan se att folket inte har annan makt än att sätta ett kryss vart fjärde eller sjunde år, och att det är presidenten eller premiärministern och parlamentsledamöterna som lagstiftar (i överenskommelse med kapitalägarnas intressen). När människan äntligen lagstiftar, trots att hon inte är kapabel till att åstadkomma en universell lagstiftning, sker det enligt de verkliga makthavarnas intressen och lustar. Till följd av kyrkans förtryck krävde människorna frihet, vilket har resulterat i enorma katastrofer. Detsamma gäller för alla västerländska idéer, system, värderingar och ideal; en reaktion mot bestämda villkor och omständigheter som Europa befann sig under. Alla de idéerna, systemen, värderingarna och idealen har skapat elände för sina anhängare i västländerna och på alla andra platser världen över där de dominerade och påtvingades människorna.

Ett annat exempel är kommunismen och det socialistiska systemet som också var en reaktion mot herrefolkets, jordägarnas och kapitalisternas utnyttjande av arbetarna och deras fattigdom, med andra ord kapitalismens sanna materialistiska, orättvisa och omänskliga produkter.

Beviset för att de islamiska lagarna inte är bundna till en viss tid, plats eller miljö, är att dessa regler kan utföras och genomföras var och när som helst: det är en del av dess natur. Detta är ett konstaterat faktum, eftersom det islamiska systemet praktiserades fullt ut sedan *hidjra* (Profetens utvandring till Medina, där han etablerade den islamiska staten år 623) fram till 1918, över ett område som sträckte sig från Indien till Spanien och kunde ersätta alla dåvarande kulturer, system, ideologier, religioner, lagar, traditioner och normer under den islamiska kulturen. Den lyckades på ett positivt och övertygande sätt göra sig av med dessa, till den graden att dessa inte ens lämnade spår efter sig.

11.3 Islams dynamik

Det är ett faktum att människonaturen (instinkter och organiska behov) inte förändras, då den är en del av människans uppbyggnad och hennes naturliga egenskaper, liksom de naturlagar som organiserar universum (planeter, stjärnor etc.) och som inte förändras. Mänskligheten har alltid haft handel, äktenskap, krig, dyrkan etc. Det är just därför som lagstiftning inte ska förändras, eftersom den behandlar samma natur människan hade, har och alltid kommer att ha. Det som förändras är bara livets materiella former och de medel som människan använder (såsom transport- och industrimedel), och inte de väsentliga behoven och förhållandena. Det som skapar dynamik i Islam och gör den förmögen att följa med tiden och behandla de nya problemen, uppfinningarna och förhållandena är själva naturen av den islamiska lagstiftningen.

De islamiska lagstiftningstexterna består av generella och omfattande begrepp såsom versen.:

وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ

”Allah har tillåtit handel.” *al-Baqarah* 2:275

Versen omfattar handel med alla varor och alla sätt att handla på, oavsett de nya varorna och sätten att handla på. Härifrån härledde man den allmänna huvudregeln att handel med alla varor på alla sätt i princip är tillåten så länge det inte finns en islamisk text som innehåller förbud mot en bestämd vara eller ett bestämt sätt att handla på, såsom handel med ränta, pornografiskt material, prostitution osv.

Dessa är några av sätten genom vilka man härleder flera regler och lagar. Härledaren ska först uppfylla kravet att han/hon har de nödvändiga begrundningsmässiga kunskaperna i dels det arabiska språket (eftersom både Koranen och *Sunnah* (hadith-samlingen) är

på arabiska), dels Koranens och *Sunnahs* vetenskaper. Det krävs alltså en kvalificerad jurist som har i uppgift att härleda enligt texternas innehåll, och där förståndets roll bara är att förstå och inte att tillägga, ta bort eller lagstifta.

De regler som man härleder har också den egenskapen att de omfattar flera olika saker. Exempelvis har de muslimska juristerna härlett regeln som säger att ”huvudregeln beträffande alla saker är att de är tillåtna, om det inte finns en islamisk text som förbjuder en bestämd sak”. Regeln är härledd från:

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا

”Det är Han som för er har skapat allt vad jorden bär.” *al-Baqarah* 2:29

Allt (planeter, råvaror, vätskor, frukter, grönsaker, djur osv.) är med andra ord tillåtet, med undantag av det som har förbjudits genom specifika texter: t.ex. blod, griskött och berusande medel.

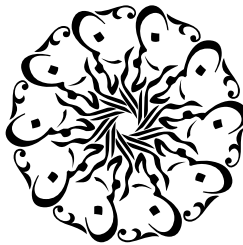
Samtidigt innehåller de islamiska lagstiftningstexterna också en rad lagar och regler som är motivförsedda med bestämda motiv som är de bakomliggande anledningarna till att Allah har lagstiftat dessa och gjort lagarnas användning beroende av dessa motiv som finns i de islamiska lagstiftningstexterna. Detta gör att de motivförsedda lagarna, som utgör en riklig del av den islamiska lagstiftningen, har en inneboende förmåga att omfatta och därmed behandla alla nya saker, frågor och problemställningar som har samma motiveringstillstånd som den gällande lagen har, utan den minsta hänsyn till eller beroende av tid eller rum.

Som exempel kan nämnas att en man en dag kom till profeten och frågade om han kunde få äga en hel brunn med saltvatten som man kunde utvinna salt ur. Först svarade profeten ”Ja” och mannen gick. En närvarande muslim förklarade för profeten att det som mannen fick var en stor mängd saltvatten. Profeten

kallade då på mannen och tog tillbaka brunnen. Motiverandet av denna förbjudande regel är att alla (källor med) råvaror och mineraler, som är av enorma mängder, betraktas av Islam som allmän egendom som staten ska fördela bland medborgarna, och kan därför inte privatiseras eller ägas av privatpersoner.

När vi förbinder denna lag med nutiden, möter vi nyupptäckta råvaror såsom olja, uran, plutonium osv. Eftersom dessa innehåller samma motiv som den ovanstående lagen, då de är enorma mängder av råvaror, betraktas de av Islam som allmän egendom, vars inkomster ska fördelas mellan alla medborgare. Eftersom dessa gruvor är enorma mängder, förbjuds all privatisering av dem.

Av detta kan vi dra slutsatsen att Islam i sin livsåskådning och i sitt livssystem har en fullkomlig, universell ideologi för hela mänskligheten.

12. Islams uppfattning om stat och samhälle

12.1 Definitionen av Islam

Allah har nedsänt det Islamiska budskapet, vars grund är livsåskådningen som uttrycks i satsen "Det finns ingen gud förutom Allah och Mohammad är Hans budbärare."

Islam är ett omfattande, universellt budskap till hela mänskligheten; det organiserar alla livets affärer; behandlar människans alla problem utan hänsyn till ras, kön, färg, språk, nationalitet social eller ekonomisk status, samt organiserar människans förhållande till sin Skapare, sig själv och sina medmänniskor, i alla tider och rum.

Det Islamiska budskapet kom med specifika, bestämda tankar som formade en unik kultur, där det definierade uppfattningarna om livet, och kristalliserade sina anhängares smak enligt denna kultur. Det har introducerat en specifik livssyn, med *halal* (tillåtet) och *haram* (förbjudet) som handlingsmottståck, och ett visst livsmönster, samt etablerat ett enastående samhälle vad gäller tankar, känslor, system och individernas personligheter.

Detta budskap kom också med en komplett lagstiftning som behandlar alla förhållandena i staten och samhället vare sig det rör sig om styrelseformen; ekonomin; de sociala förhållandena; utbildnings-, inrikes- eller utrikespolitiken; förhållandet mellan staten och medborgarna; förhållandena mellan den islamiska staten och andra stater, i freds- och krigssituationer; eller de privata samhällsmedlemmarnas förhållanden sinsemellan.

12.2 Islams uppfattning om samhället

Islam uppfattar samhället som bestående av tankar, känslor och system som alla är grundade på en bestämd livsåskådning. Enligt denna förståelse är ett samhälle icke-islamiskt om inte de islamiska tankarna och känslorna dominerar, samtidigt som de islamiska samhällssystemen är tillämpade.

Således, om alla människor var muslimer medan deras tankar var demokratisk-kapitalistiska, deras känslor var andliga eller nationalistiska, och de system som tillämpades över dem var demokratisk-kapitalistiska, skulle samhället vara icke-islamiskt. Att majoriteten i ett samhälle är muslimer spelar alltså ingen roll.

Islams ståndpunkt är att Allah har fastställt ett livssystem som människan ska efterleva, och att Han har sänt budbäraren Mohammad (frid vare med honom) med detta system, som han i sin tur har förmedlat till mänskligheten, och att människan ska således ska underordna sig detta system. Ur detta perspektiv studerar muslimerna befintliga problem och härleder deras lösningar från Koranen och *Sunnab*.

Islam har organiserat tillfredsställelsen av människors organiska behov och instinkter på ett sätt som garanterar denna tillfredsställelse, t.ex. mat, sexuella och andliga behov, etc. Detta sker varken på andra behovs eller instinkters bekostnad; genom hämning av några och frigörelse av andra; eller genom frigörelse av dem alla. Islam har istället samordnat och tillfredsställt dem alla med ett detaljerat och precist system som leder till glädje och sinnesro för människan, samt förhindrar henne från att sjunka till djurens nivå genom kaos i tillfredsställelsen av instinkterna och de organiska behoven. Detta till skillnad från den kapitalistiska ideologin som idag dominerar världen, och som därför kan nämnas i detta sammanhang som ett kristallklart exempel.

Islam har fastslagit att systemet ska tillämpas av den muslimska individen genom hans motiverade övertygelse om Allah. Systemet ska tillämpas av den islamiska staten genom folkets motivation som grundas på intellektuell övertygelse om Islams korrekthet. Det ska också tillämpas genom samarbetet mellan folket och statsöverhuvudet i att påbjuda det lagliga och förbjuda det olagliga; samt genom statens auktoritet. Staten tar sig an samhällets alla affärer, men bara tar sig an individens affärer då denna inte klarar dem. Systemet förändras inte. Staten har mandatet att adoptera de islamiska reglerna, då det finns olika härledningarna om ett och samma fall.

12.3 Samhällsidealen i Islam

Islam uppfattar samhällsidealen som: beskyddandet av människoarten, förnuftet, livet, äran, egendomen, livsåskådningen, säkerheten och staten. Alla dessa höga ideal är lika fasta, och har för syfte att beskydda samhället. Dessa höga ideal är inte bestämda av någon människa, utan är lagar och regler som Allah har fastslagit. Dessa är därför inte föremål för förändring. Islam har bestämt hårda straff i sitt straffsystem till skydd av dessa höga ideal.

12.4 Islams uppfattning om lycka

Lycka är att uppnå Allahs tillfredsställelse, och inte tillgodoseendet av människans lustar, eftersom tillgodoseendet av människans lustar (de organiska och de instinktiva behoven) är enbart väsentliga för bevarandet av existensen. Lycka är däremot inte garanterad när behoven är tillgodosedda.

12.5 Islams uppfattning om handlingarnas måttstock

Handlingarnas måttstock i Islam är inte egenintresse och egennytta som fallet är med kapitalism, utan är Allahs påbud och förbud, vilket gör att denna måttstock aldrig utvecklas eller förändras. Syftet med användningen av denna måttstock är såsom vi nyss har nämnt att uppnå Allahs tillfredsställelse, som är det enda som innebär människans bestående lycka.

13. Det ekonomiska systemet i Islam

Den ekonomiska politiken i Islam går ut på att garantera tillgodoseendet av individens grundläggande behov på rätt sätt, så att han med en unik livsstil i ett visst islamiskt samhälle har möjligheten att kunna sträva efter att tillgodose sina sekundära behov. Därför har de islamiska reglerna garanterat ett fullbordat tillgodoseende av de grundläggande behoven, t.ex. mat, boende och kläder.

Islam har sålunda förpliktigt arbetsföra män att arbeta för att försörja sig själva och sina närmaste. Är en man oförmögen att arbeta, överflyttas försörjningsansvaret till statskassan.

13.1 Islams syn på det ekonomiska problemet

För Islams del ligger det ekonomiska problemet i fördelningen av rikedomarna och resurserna mellan individerna i den islamiska staten. Det ekonomiska problemet manifesteras med andra ord i fördelningen och inte i produktionen, som fallet är med kapitalism som satsar på produktionsökning. Sålunda är kapitalismens förståelse av det ekonomiska problemet felaktig, eftersom den betraktar det som behovet att öka ett lands rikedom eller produktion i allmänhet, vilket uttrycks i BNP. Felet ligger i att BNP inte säger något om vare sig individernas möjligheter att skaffa sig egendom eller deras möjligheter att tillgodose sina behov.

Således ligger inte det ekonomiska problemet ur ett islamiskt perspektiv i ökningen av ett lands rikedom eller BNP, utan Islam fokuserar istället på individen och ser till att han har möjlighet att skaffa sig saker så att han på så sätt kan tillgodose sina grundläggande behov. Följaktligen är det klargjort att oavsett hur

stor ett lands produktion är, kommer fattigdomen att öka kraftigt då den inte garanterar vare sig att enskilda medborgare har råd att skaffa sig grundläggande eller luxuösa varor eller att de är i stånd att använda sig av de olika tjänsterna (medicinvård, utbildning, etc.). Även om det, juridiskt sett, är fastslaget att ”alla har ekonomisk frihet”, är detta erkännande bara teoretiskt, eftersom det inte utgör någon garanti för tillgodoseendet av individens behov, inklusive de grundläggande.

Det är statens uppgift att garantera att landets rikedom och resurser inte nyttjas av privatägda fabriker och bolag. Landets rikedom och resurser ska med andra ord betraktas som offentlig egendom som uteslutande ska nyttjas av staten, som därefter ska fördela inkomsterna till alla medborgarna, såväl muslimer som icke-muslimer.

13.2 Egendomstyperna i Islam

1. Privatägd egendom: Allt annat än det som den islamiska lagstiftningen har förbjudit all handel med (alkohol, pornografiskt material, griskött, osv.) eller inkomst på (prostitution, aktiebolag, hasardspel, osv.).
2. Offentligägd egendom: Staten ska antingen fördela de nedanstående egendomarna gratis bland medborgarna eller utnyttja och investera i dem för att sedan fördela inkomsterna i form av (gratis tillgång till) skolor, sjukhus, bostäder, transportmedel för privatpersoner, penningssummor eller lantbruksjord åt fattiga och arbetslösa osv. Exempel på gemensam offentligägd egendom är: alla jordens råvaror (t.ex. olja, naturgas, guld, silver, järn), vatten, elektricitet, vägar, osv.
3. Statsägd egendom: Alla statens anläggningar och byggnader, civila eller militära.

Staten får varken omvandla privatägd egendom till offentligägd eller vice versa.

13.3 Ingen skatt!

Islam betraktar det som strängt förkastligt av staten eller någon annan att lägga beslag på individens egendom, som han har förvärvat genom lagligt arbete. Istället för att staten stjäla folkets egendomar för att använda dem till statliga utgifter, om det är den ursäkt som nu används, ska staten använda den offentligägda egendomen för folkets väl och inte tillåta privatägda bolag och fabriker att plundra landets rikedomar och resurser. Det ska alltså inte vara så att kapitalägarna suger folkets gemensamma offentligägda egendom och staten kommer senare för att lägga beslag på nästan hälften av de pengar som man dag och natt har slitit för att tjäna.

Staten får således inte kräva någon form av moms, skatt eller avgift på varor, inrikes- eller utrikeshandel, vägar, officiella intyg, etc.

13.4 Statsvalutan

Statsvalutan får inte grundas på annat än guld och silver, och pengar som staten trycker ska täckas till 100 % av guld och silver i statskassan. Detta system kallas bimetallism, och är det perfekta sättet för att skapa och upprätthålla stabilitet, samt är den enda lösningen till det kaos som kännetecknar ekonomin och penningpolitiken världen över, vilka beror på att ländernas valutor baserar sig på den amerikanska dollarn, vilket automatiskt medför USA:s inflytande och dominans över andra länders ekonomi.

13.5 Finanspolitiken

Statskassans inkomster är: jordskatt, allmosor från muslimerna, *jizyah* (en årlig avgift som icke-muslimerna i den islamiska staten betalar), krigsbyte, konfiskering av illegalt ägd egendom, statsegendom, apostaternas egendom, egendom som saknar ägare, etc.

Pengar används och fördelas så att:

1. inkomster som den islamiska lagstiftningen har bestämt hur de ska fördelas, ska fördelas lagenligt av staten, medan
2. inkomster som den islamiska lagstiftningen har överlåtit åt kalifens mening att fördela, ska användas eller/och fördelas till befolkningens nytta efter prioritering, enligt den islamiska lagstiftningen.

اللَّهُ أَكْبَرُ

14. Det sociala systemet i Islam

Det sociala systemet i Islam går ut på att organisera förhållandet mellan mannen och kvinnan, i både det privata och det offentliga livet, med utgångspunkt i synen på mannen och kvinnan som människor som har samma natur och behov, och inte synen som han- och honkön, dvs. ett sexuellt perspektiv, såsom fallet är med kapitalism.

14.1 Förhållandet mellan mannen och kvinnan

Både kvinnan och mannen får samma rättigheter och förpliktas med samma skyldigheter, undantaget de områden som är förbehållet mannen eller kvinnan enligt de islamiska lagstiftningstexterna i Koranen och *Sunnab*; som exempel kan nämnas att mannen är förpliktad att arbeta för att försörja kvinnan, medan kvinna inte är förpliktad att arbeta för att försörja någon, och motsatsen är att kvinnan är förpliktad att täcka sitt hår, medan mannen inte är det. Således har kvinnan rätt att syssla med handel, industri, lantbruk, ingående av affärer och kontrakt, ägande, investering samt skötande av sina angelägenheter.

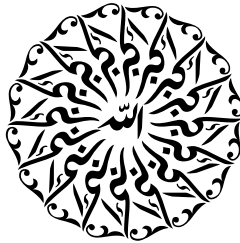
Kvinnan har å ena sidan rätt till anställning i statens tjänst, väljande eller kandidering till *ummab*-rådet (rådet för rådslagning) och deltagande vid valet av kalifen (den islamiska statens överhuvud). Hon får å andra sidan inte tillträda styrningsposter, såsom kalif- eller guvernörsposten.

Det är tillåtet för kvinnan att vara direktör vid alla statens administrationer och organ och att vara anställd i dem. Alla statens poster av samma slag, dvs. administrativa tjänster, är öppna för kvinnan.

Både mannen och kvinnan förbjuds att syssla med sådant arbete som leder till moralisk anarki, korrupktion och upplösning av samhället.

Äktenskapslivet är ett trygghetsliv där de äkta makarnas samliv utgörs av vänskap och inte partnerskap som liknar företag där någon äger hälften och konkurrerar med den andra för sina egoistiska intressen.

Den äkta makens ansvar gentemot sin hustru är inte styrning, utan är tillvaratagande av familjens intressen. Således ska båda makarna samarbeta om arbetet som har med hemmet att göra. Mannen tar på sig ansvaret för arbetet utanför hemmet och kvinnan tar på sig ansvaret för arbetet hemma efter förmåga. Mannen är förpliktigad att förse kvinnan med tjänare som hjälper henne med sitt arbete, allt efter behov.

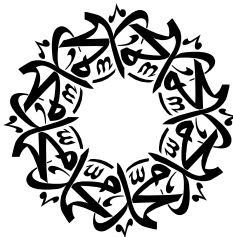

15. Utbildningspolitiken

Grunden för utbildningspolitiken är den islamiska livsåskådningen, på vilket undervisningsmaterial och undervisningsmetod ska grundas och struktureras.

I de fall där företags- och industriområden faller under vetenskap, såsom lantbruk, maskineri och skeppsvarv, är de tillåtna att lära sig från andra nationer. Är fallet däremot att dessa områden faller under kultur (när de härrör från en viss livsåskådning), såsom konst och dans, är de otillåtna att lära ut. Alla medborgare ska delta i undervisningen, både på grundskolans och gymnasiets nivå, som staten ska göra kostnadsfria. Där ska kostnadsfri utbildning på universitetsnivå ges till alla medborgarna, efter statens förmåga.

Staten ska förbereda bibliotek och laboratorier. Den ska också tillhandahålla alla kunskapsmedel utanför skolan och universitetet för att ge möjlighet när man önskar fortsätta sina studier och sin forskning i de olika ämnesområdena, såsom islamisk rätt, Koranens tolkning, språk, medicin, kemi, fysik, osv.

16. Utrikespolitiken

Att bära det islamiska kallet (*da'wah*) är kärnan och själva väsendet för hela utrikespolitiken och struktureringen och organisationen av statens förhållanden till andra stater.

Den islamiska statens förhållande till andra stater i den islamiska världen faller under inrikespolitiken, och inte utrikespolitiken. Därutöver ska kalifatet sträva efter att förena dem alla under en stat, eftersom Islam förbjuder att muslimerna är splittrade genom gränser för att leva i olika stater, samt för att kalifatet är symbolen och manifestationen av det islamiska samfundets (*ummahs*) ideologiska, politiska och militära enhet. Kalifatet är dessutom den enda representant som har rätt att tillvarata det islamiska samfundets (*ummahs*) intressen och angelägenheter. De militära överenskommelserna, inklusive avtal om gemensamt försvar, uthyrning av militära baser och flyplatser, osv. är undantagslöst förbjudna. De ekonomiska, handelsmässiga, finansiella och kulturella överenskommelserna är däremot tillåtna. Alla de organisationer som är grundade på och drivs enligt andra regler än Islams är den islamiska staten förbjuden att vara med, såsom FN, Världsbanken, Internationella valutafonden (som är bildad uteslutande för att vara ett medel för kolonisering av de svaga länderna), Arabförbundet, osv.

17. Styrelsesystemet i Islam

Omedelbart efter att Allahs Profet hade kommit till Medina, grundades den islamiska staten, med den islamiska livsåskådningen som grund. Budbäraren Mohammad (frid vare med honom) var inte bara en budbärare, utan också ett statsöverhuvud. Hans uppgift var med andra ord inte bara att förmedla, utan också att tillämpa de uppenbarade lagarna och reglerna i det praktiska livet. Han klagjorde genom sina uttalanden och handlingar, samt delar av Koranen, statens styrelseform, uppbyggnad och organ, vilka han själv upprättade och fullbordade innan han dog.

Styrelseformerna som existerar i världen idag representeras i kunga- och furstendömesystemet, det republikanska, parlamentariska presidentsystemet, samt det federala respektive det konfederala systemet. Alla dessa typer är ickeislamiska, dvs. *kufr*-styrelseformer, som fundamentalt och detaljerat strider mot styrelseformen i Islam, eftersom den inte kan betecknas som demokrati, monarki, oligarki eller teokrati. Styrelseformen i Islam är däremot mycket unik och annorlunda än de ovannämnda och representeras i kalifatet.

Kalifatet är en allmän styrelse av alla muslimer världen över för upprätthållandet av *shari'abs* lagar, samt för att bära det islamiska budskapet till hela mänskligheten.

17.1 Den islamiska statens uppbyggnad

Kalifatet: Den islamiska livsåskådningen är statens fundament: allt som finns i staten i form av organ, grundlag och lagar ska därför härröra från de islamiska lagstiftningskällorna, som uteslutande är Koranen och *Sunnah*.

Suveräniteten tillhör *shari'ah*, och inte folket, den styrande eller de rättslärdade. Det är det islamiska samfundet (*ummah*) som ska välja en kalif så att han därigenom ska tillämpa Islam på *ummahs* vägnar. Statens uppgift är att tillämpa Islam inrikes och kalla till Islam utrikes. Det ska vara uteslutande en kalif för alla muslimer i hela världen. Kalifen är den enda som är bemyndigad att tillvarata *ummahs* intressen inrikes och utrikes.

Kalifen är statens överhuvud och är ansvarig för att de islamiska lagarna tillämpas fullt ut. Han är bunden till Islams lagar och regler i alla sina handlingar, sin politik och sina överenskommelser. Han väljs av *ummah* eller dess representanter. *Ummah* är förpliktigad av den islamiska lagstiftningen att ställa kalifen och alla guvernörerna (*wulah*) i staten till svars för deras handlingar, samt är förpliktigad att påbjuda dem det lagliga och förbjuda dem det olagliga. Den som har rätt att avsätta kalifen är *qadi al-madhalim* (statsdomaren). Kalifen ska vara muslim, könsmogen, förständig, fri (icke-slav), man, rättskaffens och kvalificerad.

Delegerade assistenter är de personer som anställs av kalifen för att hjälpa honom med att styra staten på hans vägnar. Deras uppgift är densamma som kalifens uppgift.

Utövande assistenter är kalifens medhjälpare som han anställer och som utgör mellanledet mellan honom och statens organ.

Jihad-ledaren är i själva verket kalifen, då han är den högsta arméledaren. Han kan dock anställa en arméledare som klarar vissa arbetsuppgifter på hans vägnar, såsom utrikespolitiska förhållanden, industri, (vapenproduktion, militära anläggningar, osv.), den interna säkerheten och armén (inklusive underrätelsetjänsten och polisen).

Guvernörer är de personer som anställs av kalifen i olika landsområden för att tillvarata människornas intressen enligt Islams lagar i alla respektive landsområden. Guvernörerna upprättar medborgarråd som består av de personer som har människornas tillit, och ska förmedla deras behov och krav. Varje landsområde tilldelas de nödvändiga militärstyrkor (inklusive polis) som behövs för att upprätthålla ordning både internt och externt. Dessa styrkor administreras centralt av kalifen.

Domare är av tre olika typer:

1. *Qadi al-madhalim* prövar tvister mellan *ummah* och de styrande (kalifen och guvernörerna) i staten. Han är den enda som har rätt att avsätta kalifen.
2. *Qadi al-hisbah* ansvarar för den offentliga ordningen, såsom att lagar inte överträds. Denna kan även ta itu med illegala handlingar och saker, oavsett om klagan har framförts.
3. *al-Qadi al-'aam* (allmän domare) prövar tvister mellan medborgarna i allmänhet.

Ummah-rådet består av de personer som medborgarna har valt. I detta råd får både män och kvinnor, muslimer och icke-muslimer vara ledamöter. Icke-muslimernas medlemskap är begränsat till att uttrycka missnöje och klaga över de styrandes kränkningar och statens misstillämpning av Islam över icke-muslimerna. Rådet uppställer kandidater till kalifposten, undersöker om de uppfyller kraven och kallar muslimerna till att välja en av dem. Rådets uppgift är att ställa statens styrande till svars för deras handlingar och politik. Rådets åsikter är inte förpliktigande för kalifen i de frågor som rör utrikespolitiken, finanser, armén och liknande. De är däremot förpliktigande i frågor som rör utbildning, hälsa och liknande.

Det administrativa organet är en del olika delorgan som vard och ett är ansvarigt för en eller flera sektorer, såsom utbildning, post, hälsa, trafik, osv.

17.2 Icke-muslimerna i den islamiska staten

Den islamiska staten tillämpar generellt alla de islamiska lagstiftningarna (mellanhavanden, straff, styrelse, ekonomi, etc.) över alla medborgarna, såväl muslimer som icke-muslimer, på samma sätt. Även asylsökande och alla andra som lever under statens auktoritet.

Det är inte tillåtet för den islamiska staten att utöva någon som helst form av diskriminering gentemot medborgarna: inför rättssystemet, vid tillämpningen av lagarna, tillvaratagandet av deras intressen osv. Tvärtom, staten är förpliktigad att betrakta alla medborgarna på samma sätt: människor som delar samma natur, oavsett ras, livsåskådning, hudfärg, språk, osv.

Staten ska se till att icke-muslimerna väljer fritt och utövar sin tro och sina ritualer, samt att de behandlas enligt deras religioner i frågor som rör kläder, mat och dryck, enligt vad de islamiska reglerna tillåter. Äktenskaps- och skilsmässofrågor mellan muslimer och icke-muslimer behandlas enligt Islams lagar, medan motsvarande frågor bland icke-muslimerna ska behandlas enligt deras religioner och trosriktningar.

De icke-muslimska medborgarna har rätt att klaga över statens maktmissbruk eller dess berövande av deras rättigheter, samt att uttrycka missnöje och statens misstillämpning av Islams lagar över icke-muslimerna.

Att man är muslim är inte ett villkor för att få anställning i alla statens administrativa poster. Det är däremot ett krav för de

tjänster som betraktas som styrelseposter. Således kan varje medborgare, muslim eller inte, som är kvalificerad, få anställning som inspektör eller allmän tjänsteman i vilket som helst av statens delorgan. Icke-muslimer har rätt att bli ledamöter i *ummah*-rådet, dock med begränsningen att endast framföra kränkningar och statens misstillämpning av Islams lagar över icke-muslimerna.

De icke-muslimska medborgarna ska bara betala en årlig avgift till staten, *jizyah*. I gengäld är staten enligt detta avtal (av uppehållstillstånd) förpliktigad att skydda, bevaka och tillvarata dessa medborgares intressen och angelägenheter. Avgiften får bara krävas av vuxna män och bara om dessa har inkomstöverskott. Inkomstöverskott i islam betraktas det som blir kvar efter att de grundläggande behoven (mat, kläder och boende) och normala behov är tillgodosedda. Avgiften får inte krävas av kvinnor, barn och äldre.

الحمد لله العاكفين